

TRUYỆN KINH DỊ CHỌN LỌC

Mộng Thư

MỘT GIỜ

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA

Con Quỷ Một Giò

Mộng Thu

vietmessenger.com

Con Quỷ Một Giò

Tiếng gió hú nghe thật thê lương trong màn đêm thâm u tĩnh mịch. Tân khẽ rùng mình, kéo lại cổ áo rồi rào bước thật nhanh để vượt qua đoạn đường vắng đi xuyên qua bãi tha ma rộng lớn mang đầy âm khí này.

Trong xóm đã bắt đầu râm ran tiếng chó sủa. Ban đầu chỉ là những tiếng sủa ròi rạc, chùng như mới chỉ là những lời báo hiệu cho bạn bè chúng biết rằng có một người lạ đang đi về xóm. Và chỉ một loáng sau đó, những tiếng sủa lại rộ lên, đủ mọi thanh âm phá vỡ sự im lặng của một thôn xóm bình yên trong đêm tối.

Ánh trăng đầu tháng lơ mờ treo lơ lửng trên bầu trời tỏa xuống trần gian một thứ ánh sáng lạnh lẽo huyền hoặc làm cho cảnh vật xung quanh thêm phần kỳ bí.

Tân vốn là một thanh niên cường tráng, chưa từng biết run sợ trước điều gì, nhưng bỗng dưng tối nay lại cảm thấy trong lòng như có điều bất an đang len nhẹ...

Lâu lắm rồi Tân mới lại tìm về cái xóm nhỏ đìu hiu quạnh vắng này. Ở đây, Tân có một người chú họ, tuổi đã ngoài năm mươi mà chẳng vợ con gì, sống một mình cu ki suốt quãng đời dài dằng dặc.

Hơn mười năm trước thì Tân ở với chú, hai chú cháu thân thiết, thương yêu nhau vừa như cha con, vừa như bè bạn.

Nhưng rồi Tân phải trở về quê để làm tròn bổn phận của đứa con trai độc nhất đối với cha mẹ. Tân cưới vợ, rồi lo làm ăn sinh sống, và những tất bật cơm áo gạo tiền cứ cuốn phăng Tân đi, làm Tân cũng ít khi nào nhớ tới chú, nghĩ về chú.

Mấy năm vừa qua, Tân liên tiếp gặp những chuyện đau buồn. Cha mẹ qua đời chỉ cách nhau một năm. Hai cái tang chồng chất vẫn chưa mãn thì vợ Tân cũng bỏ Tân mà đi trong một ca sinh khó, cả đứa bé mà vợ chồng Tân thiết tha mong đợi cũng chưa được cất tiếng khóc chào đời...

Tân đau đớn, bơ vơ... bỏ bê công việc, vùi mình vào những cuộc nhậu thâu đêm suốt sáng để cố quên đi những nỗi buồn đau mà ông trời đã giáng xuống cuộc đời Tân không một chút xót thương nương nhẹ...

Nhưng có quên được đâu, dẫu cả ngày say sưa lướt lướt? Nhìn quanh mình, chỗ nào cũng đầy ắp hình bóng của những người ruột thịt, thân yêu...

Tân không chịu đựng nổi nữa, Tân muốn làm một điều gì đó để phá hủy tất cả, nhưng cuối cùng Tân chẳng biết phải làm gì ngoài việc gom góp chút hành lý đơn sơ, khóa cửa nhà và tìm về với ông chú họ...

Vì lỡ mất một chuyến xe, Tân phải lội bộ gần mười cây số nên khi về tới xóm này thì màn đêm đã buông xuống từ lâu, nhà nhà đã tắt hết đèn, chìm trong giấc ngủ.

Mặc những con chó hung tợn cứ như chực chờ nhảy bổ vào mình, Tân vẫn điềm nhiên cất bước.

Những hàng cây bên đường đứng lù lù, trông giống như những người khổng lồ đang gườm gườm với kẻ lạ mặt không mời mà đến trong đêm.

Cuối cùng, Tân dừng bước trước một căn nhà ngói ba gian nằm khuất trong vườn chuối ở cuối xóm.

Căn nhà đã cũ kỹ, già nua theo thời gian, trong một đêm như thế này trông nó càng có cái vẻ tội nghiệp vì nó giống như một ngôi nhà mồ hơn là nhà của người sống.

- Chú ơi! Chú...

Tân cất tiếng gọi to.

Trong nhà vẫn không có tiếng ai đáp lại, cũng không có một con chó nào nhảy xổ ra như tưởng tượng của Tân.

Tân run run... Chẳng lẽ... chẳng lẽ cả đến chú cũng không còn?

- Chú ơi... chú có nhà không?

Bây giờ thì những con chó của các nhà bên cạnh lại xộc ra sủa ồm tỏi, như muốn ăn tươi nuốt sống Tân, như muốn đánh thức cả xóm cả làng thức dậy.

Tân lùi lại một bước, đứng thủ thế trước những cái miệng ngoác ra lộ hàm răng trắng nhõn của mấy con chó nhà bên.

Có tiếng lục đục mở cửa, rồi tiếng một người đàn ông cất lên ồm ồm:

- Ai đó? Ai kêu réo gì lúc đêm hôm khuya khoắt thế này đây?

Cánh cửa xịch mở, và với ánh đèn dầu leo lét đủ để Tân nhìn thấy gương mặt già nua nhăn nhúm đến tội nghiệp của người chú họ.

Tân run giọng vì những xúc cảm đột ngột trào dâng:

- Chú... chú ơi! Con là thằng Tân nè! Thằng Tân về thăm chú nè chú!

Ông già giơ cao ngọn đèn lên, đôi chân bước dần ra cổng. Tân sai bước tiến gần lại chú để ông nhìn cho rõ mặt mình.

- Mày... mày đúng là thằng Tân?

Ông già giương đôi mắt đục lờ lờ nhìn thẳng vào mặt Tân mà dường như không thể nào thấy rõ, ông hỏi lại như để khẳng định cái điều mình vừa nghe được là sự thật chứ không phải giấc mơ.

Tân đỡ lấy cây đèn trên tay ông, cánh tay còn lại đưa ngang qua lưng dìu ông trở lại vào nhà.

- Chú ơi! Mấy năm rồi chú sống ra sao? Chú không được khỏe hay sao mà trông chú... không được như trước?

Tân vừa đi vừa hỏi.

Ông già cười móm mém:

- Mồ tổ cha mày, làm như mày mới đi có mấy ngày không bằng! Hơn mười năm rồi đó nghe con, hơn mười năm rồi mày chưa một lần thăm lại lão già này...

Tân chua xót:

- Dạ... cháu biết cháu có lỗi nhiều với chú... nhưng... mà thôi, để từ từ cháu kể chuyện nhà mình cho chú biết. Dù sao hôm nay cháu trở về, thấy chú còn đi đứng được vậy là cháu mãn nguyện lắm rồi chú ạ!

- Tao còn sống đây cũng là để chờ mày đó con ạ!

Ông già nhìn Tân trùi mền.

Một nỗi hối hận nghẹn ứ trong cổ Tân. Bao nhiêu năm qua, tuy cuộc sống nhiều khó khăn vất vả nhưng nếu thật sự muốn, Tân vẫn có thể thu xếp để về thăm chú, thậm chí vẫn có thể đón chú về sống với gia đình mình.

Vậy mà Tân đã không làm! Để bây giờ, khi chỉ còn trơ lại một mình, khi đã cảm nhận được nỗi cô đơn tê tái, Tân mới chợt nhớ tới người chú cô độc nơi này... Mình quả là đứa bỏ đi... Tân tự trách mắng mình như thế.

- Mày cơm nước gì chưa con? Ở dưới bếp còn cơm với mấy con cá kho, xuống hâm lên mà ăn tạm đi...

Ông già vẫn như ngày nào, lúc nào cũng lo cho đứa cháu cưng, dù bây giờ nó đã không còn nhỏ nhoi gì nữa!

Bụng Tân đang đói cồn cào, vả lại về với ông chú này, cũng giống y như về với gia đình ruột thịt của mình, Tân không có một chút e ngại hay khách sáo gì hết.

Anh lặng lẽ cầm đèn xuống bếp, quơ vội mấy cọng lá dừa đốt lên hâm lại nồi cá rồi bới một tô cơm, bỏ mấy con cá với mấy trái ớt hiểm đổ lôm, rồi bưng lên ngồi cạnh bên ông, vừa ăn vừa nói chuyện.

Hai chú cháu tỉ tê tâm sự đến gần nửa đêm thì cả hai đều rõ hết hoàn cảnh của nhau.

Ông già đau lòng khi nhớ tới anh chị mình, buồn vì ngày anh chị mất mình không về được, mà cũng không hay tin để ở đây thấp cho anh chị một nén nhang tưởng niệm.

Ông thương cho thằng cháu mà ông cưng yêu như con đẻ của mình. Cái số nó sao mà khổ, cha mẹ chết, vợ con cũng không còn... Nhìn tướng tá nó đâu có gì ứng vào cung “sát” mà sao giờ chỉ còn bơ vơ nó lại trên đời?

Cũng may, cũng may là mình còn sống đây, để có vài ba câu an ủi nó, chứ nếu về đây mà nó thấy mình cũng không còn, chắc nó đau khổ lắm...

Hai giọt nước mắt trong vắt chảy ra từ đôi khóe sâu hóm của ông già.

Ông lặng lẽ rót trà vào tách rồi chậm rãi uống từng ngụm một.

- Chú ơi... mấy năm qua chú sống thế nào?

Tân hỏi.

- Thì cũng vậy thôi cháu à! Tao vẫn sống nhờ vào mảnh vườn và đám ruộng kế bên. Dẫu già cả rồi, tao không làm vườn, làm ruộng gì nổi nữa nhưng tao cho người ta mượn cũng sống đắp đổi qua ngày.

Ngừng một lát, ông già nói tiếp:

- Cũng may là con về kịp lúc... Tao tính nay mai nhờ người viết thư gửi xuống đó tìm mày, kêu mày về ít hôm có việc...

- Có việc gì thế chú?

Tân ngạc nhiên.

- À... cũng không có gì! Chỉ là tao muốn thằng Tân mày là người thừa kế. Tao viết di chúc để lại toàn bộ gia tài cho mày... Vì ngoài mày ra, tao đâu còn ai là thân thuộc nữa...

Tân rơm nước mắt:

- Cháu cảm ơn chú rất nhiều. Nhưng chú vẫn còn mạnh khỏe thế này, nói làm gì đến chuyện đó sớm chú?

Ông già cười, lắc đầu:

- Có gì mà sớm hờ con? Đời người sống nay chết mai, ai biết được chữ ngờ... Vả lại già cả như chú bây giờ có khi tối ngủ một giấc là

sáng không còn thức dậy được nữa cũng hồng chùng...

- Chú đừng nói vậy...

Tân can.

Ông già cười cười:

- Thôi, khuya rồi, chú cháu mình vô ngủ đi! Cháu đi đường cả ngày nay cũng mệt lắm rồi! Nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ngày mai chú cháu mình tâm sự tiếp.

Ông già mở tủ lấy mùng mền đưa cho Tân. Vẫn cái mền, cái mùng cách đây hơn mười năm mà Tân vẫn ngủ, giờ nó đầy mùi ẩm mốc vì đã lâu ngày không được phơi phóng mà cứ ủ kín trong tủ.

Vẫn bộ ván ở góc nhà, nơi đã gắn liền với Tân rất nhiều năm trước. Một cảm giác bùi ngùi khiến Tân cay cay nơi sống mũi...

Vừa đặt lưng xuống, Tân đã ngủ rất ngon vì cả ngày đã vượt một quãng đường xa ngái. Nhưng một tiếng hú rùng rợn giữa đêm yên tĩnh làm Tân giật bắn người và choàng dậy, ngơ ngác nhìn quanh.

Không có gì... không có gì cả! Trong buồng, tiếng ngáy phì phò của ông chú vẫn vang lên đều đều. Và tiếng mọt ăn gỗ kèn kẹt trên mái nhà vọng xuống rõ mồn một trong đêm.

Vậy tiếng hú vừa rồi xuất phát từ đâu? Chẳng lẽ là do mình ngủ mơ thấy thế?

Không đâu, rõ ràng chính tiếng hú đó đánh thức mình dậy chứ không phải mình mơ thấy nó...

Nhưng đó là tiếng gì? Tiếng của ai? Nhưng rõ ràng mình nghe tiếng hú vang lên lạnh lạnh, to như thế sao không thấy xóm làng nào động gì cả? Cả đến lũ chó ồn ào lúc tối giờ cũng đã ngủ lịm thình... Sao tiếng hú đó không đánh thức ai, ngoài Tân?

Vậy thì... có lẽ mình mơ thật rồi chẳng...?

Tân thầm nghĩ rồi an tâm ngủ tiếp.

Sáng, Tân thức dậy thì đã thấy ông chú lọ mọ chống gậy từ ngoài ngõ đi vào.

Tân vội hỏi:

- Chú đi đâu sớm thế?

Ông già cười móm mém:

- Tao sang bên nhà thằng Sậu dặn nó có cá lóc thì trưa để cho một con, nướng trui cho mày nhậu...

Tân kêu lên.

- Trời! Chú... chú lo cho con như vậy, chiều con như vậy con sẽ hư mất thôi! Vội lại... con đã tự hứa với mình rằng sẽ bỏ rượu rồi chú ạ! Con không uống nữa đâu...

Ông già cười khà khà:

- Vậy được đó con! Nhậu nhẹt làm gì, chẳng ích lợi chi hết, chỉ toàn khổ thân, khổ cả gia đình... Như nhà thằng Năm vậy đó...

- Nhà thằng Năm sao vậy chú?

Tân tò mò hỏi.

- Thằng Năm lớn hơn Tân chừng ba, bốn tuổi gì đó thế nhưng hồi nhỏ nó lại là đứa thường xuyên bị Tân ăn hiếp. Mà cái thằng thật hiền tượng tá to đùng như thế mà chẳng khi nào dám chống đối lại Tân, trong khi Tân chỉ là một thằng ốm tong teo, chỉ cần một cú đập của nó cũng làm Tân xẹp ruột. Thế nhưng nó chưa bao giờ đánh Tân, bị Tân ăn hiếp chỉ biết xụ mặt xuống rồi bỏ về nhà hoặc bỏ đi ra chỗ khác mặc bao nhiêu lời cười nhạo xung quanh.

- Nó giờ vợ con gì chưa chú?

Ông già chép miệng:

- Rồi! Nó có vợ rồi, có một đứa con nhỏ đâu chừng năm sáu tuổi... Nhưng thật tội nghiệp... nó chết rồi!

- Chú nói ai chết? Thằng Năm hay đứa bé?

Tân ngạc nhiên.

- Thằng Năm! Nó chết rồi!

Tiếng ông già buồn bã.

Tân kinh ngạc hỏi dồn:

- Thằng Năm chết? Chết lâu chưa chú? Nó đau bệnh hay tai nạn gì vậy chú?

Ông già dựng cây gậy rồi ngồi bệt xuống thềm nhà, Tân cũng đến ngồi sát một bên.

- Cũng không ai rõ nguyên nhân nào nó chết, chỉ biết tối hôm trước nó có nhậu nhẹt với bạn bè đến say quắc cần câu. Đến sáng vợ nó không thấy đâu, chạy tìm quáng quàng lên, không ngờ nó bị chết trôi sông, mà lạ một điều, cái xác của nó lại bị cụt một giò mới ác chứ!

- Cụt một giò? Sao vậy chú? Ai hại nó rồi quăng xác xuống sông à?

Tân tròn mắt.

Ông già lắc nhẹ mái đầu đã bạc trắng:

- Không biết! Không ai biết! Đạo đó cảnh sát điều tra ghê lắm! Nhưng cuối cùng vụ án cũng phải khép lại vì không tìm được gì đáng nghi có liên quan đến ai cả. Thằng Năm tuy nhậu nhẹt nhưng là đứa hiền lành, biết nhường nhịn, dẫu ai có nói trên đầu trên cổ nó cũng cứ nhăn nhẽ ra cười nên nó không có kẻ thù. Nó cũng không giàu có gì mà nghĩ tới khả năng bị cướp của... Cái chết của thằng Năm đúng là chết oan uổng, chết trong tức tưởi. Tức tưởi cho người chết và cả người sống nữa!

- Rồi vợ con nó bây giờ sống ra sao hở chú?

Tân thở một hơi thật dài, ái ngại giúp cho hoàn cảnh của bạn mình.

Ông già vuốt chòm râu cười:

- Cũng không đến nỗi nào! Giờ thì vợ nó đã có chồng khác rồi! Mà thằng sau này cũng biết điều, cũng cưng yêu con của thằng Năm lắm! Muốn gì là nó chiều theo ngay. Ai không biết sẽ tưởng đứa bé là con của hắn đó chứ! Vợ chồng nó làm cũng đủ ăn, hơi khá một tí,

vì tội nó kín lẩm nên công việc làm ăn thế nào cũng ít ai hay. Tội nó lại không sống kiểu khoa trương...

- Chồng của vợ thằng Năm là đứa nào vậy chú? Nó cũng người làng mình à?

Ông già lắc đầu:

- Không! Nó là dân ở xứ khác tới... không ai biết gì về thằng đó cả!

- Nó quen với ai mà tới xóm mình?

Tân hỏi.

- Nó quen với thằng Năm. Trong một lần theo ghe buôn bán đi dọc các tỉnh miền Tây, thằng Năm quen với nó, rủ nó về nhà chơi mấy lần. Anh em cũng thân thiết lắm. Ngày thằng Năm mất, cũng một tay nó đứng ra lo liệu, gánh vác cho vợ thằng Năm. Chắc có lẽ vì cảm cái ơn đó nên vợ thằng Năm mới gả nghĩa vợ chồng với nó...

Ông già khề khà kể chuyện.

Tân bồng hỏi:

- Hồi tối, chú có nghe tiếng gì lạ không?

Ông già đưa đôi mắt đục lờ nhìn Tân:

- Không! Tao đâu có nghe gì? Có gì vậy con?

Tân đắn đo một chút rồi nói:

- Con đang ngủ thì giật mình thức dậy vì nghe có tiếng hú ghê rợn lắm. Nhưng lúc thức rồi con lại chẳng nghe thấy gì nữa. Cho nên con cứ hoang mang, không biết là mơ hay thực nữa? Nếu là mơ thì giấc mơ này lạ quá, tự nhiên chỉ có một tiếng hú dài, còn nếu thực thì...

Tân bỏ lửng câu nói. Ông già không tỏ thái độ gì đặc biệt mà chỉ khề khàng dặn Tân:

- Ở làng xóm mình bây giờ có nhiều chuyện xảy ra lắm, chú quên nói cho con biết để con đề phòng. Con có đi đâu thì đừng đi khuya, một mình trong đêm tối không tốt. Với lại... với lại...

Thấy ông già ngập ngừng Tân càng sốt ruột hỏi tới:

- Có chuyện gì ở làng mình hay sao vậy chú? Chú nói cho con biết đi, đừng giấu con làm gì!

Ông già chắt lưỡi:

- Chú không muốn cháu biết, nhưng giấu thì không được, lỡ vì không biết mà cháu gây ra điều gì đó thì càng nguy hiểm nhiều hơn... Thôi thì chú nói cho mày biết luôn đây. Từ ngày thằng Năm chết, mà không, đúng ra là trước ngày nó chết, ở làng đã xảy ra một số chuyện ly kỳ, mờ ám mà người ta không sao giải thích được...

- Là những chuyện gì thế chú?

Tân nôn nóng.

Ông già vờ vờ cạo cỏ trong tay, chậm rãi nói:

- Chẳng hạn, thỉnh thoảng trong đêm có người nghe tiếng hú, chắc là giống như tiếng hú cháu nghe được tối qua. Nhưng không phải ai cũng có thể nghe, đôi khi hai người cùng ngồi kể bên, một người nghe rõ, một người lại không nghe... Cũng không ai hiểu vì sao nữa...

- Chỉ có tiếng hú vậy thôi sao chú? Có hiện tượng gì lạ nữa không?

Tân tò mò.

Ông già trầm ngâm:

- Có, có chứ! Thỉnh thoảng có người đi đâu về khuya, bắt gặp một bóng ma ở trên đường, về nhà run rẩy kể lại, ban đầu không ai tin đâu, nhưng chỉ hai hôm sau là người đó chết. Mà sự việc cứ lặp đi lặp lại mấy lần rồi...

- Lặp đi lặp lại mấy lần? Tức là chú muốn nói đã có mấy người chết kỳ lạ như vậy rồi sao?

Tân hỏi.

- Ừ tính đến nay cũng đã bốn người chết rồi, mà người nào cũng không ốm đau bệnh hoạn gì hết, chỉ là tình cờ gặp bóng ma, rồi

chết, thế thôi!

Ông già hạ thấp giọng như sợ ai nghe thấy, dặn Tân:

- Bởi vậy, chú dặn cháu phải nhớ nghe không, có đi đâu thì đi vào ban ngày ban mặt, buổi tối tuyệt đối không được ra đường. Cứ ở yên trong nhà đóng kín cửa nẻo lại cho an tâm.

Tân dường như không nghe được lời chú dặn, vì còn mãi suy nghĩ:

- Chú nói cả bốn người đều không bệnh hoạn, vậy nguyên nhân nào họ chết?

- Họ gặp ma, về sợ hãi, cứ rúc trong góc nhà rồi lăn đùng ra tắt thở. Đơn giản vậy, mà không ai tìm ra nguyên nhân, cả nhà chức trách...

Ông già thờ dài ngao ngán:

- Gần đây, người ta đồn ầm lên, rằng trong xóm lại xuất hiện một con quỷ một giò rất hung ác... Mà họ nói vậy là ám chỉ thằng Năm rồi chứ còn ai vô đây! Thiệt tội nghiệp cho nó, hồi còn sống hiền lành như cục bột, giờ chết rồi tự nhiên bị đồn là biến thành quỷ về phá xóm phá làng... Thiệt tình, tao sống đến từng tuổi này rồi, chuyện gì cũng biết qua, nhưng không tin được thằng Năm lại thành quỷ...

Tân lắc đầu:

- Nghĩ cũng lạ! Xóm mình tưởng bình yên, hóa ra lại nhiều chuyện khó hiểu đến vậy... Mai mốt con về dưới, bỏ chú lại một mình thật không yên tâm được!

Ông già giật mình:

- Bộ mày tính đi nữa sao? Mày còn có ai ở dưới đó đâu mà đòi về? Ở lại với chú đi con, chú cháu hôm sớm có nhau không hơn sao? Mày về đó cũng thui thủi một mình, tao ở đây cũng chẳng còn ai...

Nghe giọng nói run run của ông chú già nua, Tân cũng động lòng. Chưa kịp nói gì thì ông già đã tiếp tục:

- Chú đã tính đâu vô đó hết rồi! Chú còn mảnh vườn mảnh ruộng này để lại cho cháu, cháu cứ ở lại đây mà sinh cơ lập nghiệp, rồi coi đứa nào được được thì gả nghĩa vợ chồng mà sống với nhau. Đi về

dưới đó làm gì? Nơi đó cũng đâu phải quê hương gốc gác gì của cháu đâu? Chú nay cũng gần đất xa trời rồi, tao muốn có người hủ hỉ, với lại tao cũng sợ lúc nhắm mắt không có một ai bên cạnh...

Tân xót xa:

- Chú nói gì nghe buồn quá... Thôi, vậy thì cháu sẽ ở lại...

◦
◦ ◦

Thế là Tân chính thức ở lại nhà ông chú. Nhưng hiện tại ruộng vườn còn đang cho người ta mượn chưa hết thời gian, nên tạm thời Tân chỉ lo quét dọn và nấu bữa cơm, còn lại là lòng bông chơi cả ngày.

Bạn bè hồi nhỏ của Tân giờ đứa nào cũng có gia đình, gặp lại Tân chúng mừng lắm, cứ kéo Tân vào bàn nhậu. Nhưng Tân đã quyết đoạn tuyệt với rượu rồi nên chỉ ngồi nói chuyện suông với bạn.

Sau mấy ngày rong chơi khắp xóm, Tân biết thêm một vài chi tiết mà ông chú quên chưa kể. Đó là từ ngày thằng Năm chết tới nay, tất cả trẻ con trong làng được sinh ra đều không tồn tại được!

Đó là một nỗi đau rất lớn mà người dân ở đây phải gánh chịu. Bởi thế có những cặp vợ chồng trẻ đã bỏ làng ra đi, không quay trở lại.

Những câu hỏi không lời giải đáp cứ mỗi ngày một chất chồng thêm trong đầu Tân. Tân vô cùng thắc mắc, về cái chết của thằng Năm, về tiếng hú giữa đêm khuya, về những bóng ma lảng vảng, về những cái chết kỳ bí của người không may gặp ma, rồi cả sự hủy diệt trẻ sơ sinh nữa... Tại sao trong ngôi làng nhỏ bé này lại xảy ra nhiều việc động trời đến vậy?

Bóng ma kia là ai? Có thật là bóng ma của thằng Năm không? Nó có gì oan ức mà về quấy phá như thế?

Thắc mắc chỉ để thắc mắc thế mà thôi, Tân hoàn toàn không tìm được lời giải ở bất cứ nơi nào trong xóm.

Cũng đã lâu lắm, Tân không nghe lại tiếng hú, trong xóm cũng không ai chết nữa, tưởng mọi việc bình yên, ai ngờ nó lại xảy ra cho chính người chú thân yêu của Tân, khiến Tân vô cùng đau đớn.

Tối hôm ấy ông già bị chột bụng, Tân bảo ông đi vào bờ rồi Tân sẽ dọn nhưng ông nhất định không chịu. Ông bảo:

- Chỉ sơ sơ thôi, tao còn mạnh khỏe thế này mà, mày đừng có lo!

Thế là ông mở cửa chống gậy ra sân đi ngoài ở mảnh đất trống sau vườn.

Tân không yên tâm, nên mỗi lần ông già đi, Tân lại đứng tựa cửa nhìn theo. Ông đi hai lần như thế, cũng không có dấu hiệu gì mệt mỏi lắm, nên đến lần thứ ba Tân vì buồn ngủ nên chỉ nằm vờng nghe ngóng thôi mà không đứng trông theo ông nữa.

Đang mơ mơ màng màng, Tân nghe tiếng hú lạnh lẽo vang lên, cùng lúc đó là tiếng kêu thét không ra hơi của ông chú.

Hoảng hốt, Tân ngồi bật dậy và lao nhanh ra sau vườn.

- Có chuyện gì thế chú?

Tân lo lắng hỏi.

Ông già run lập cập, kéo tay Tân vào nhà, vừa đi vừa nói:

- Thôi, thôi, vô nhà, vô nhà đi cháu! Vô mà chuẩn bị hậu sự cho chú...

- Chú... sao chú lại nói gở thế? Mới đi ngoài có mấy lần mà chú đã bi quan đến thế rồi sao?

Tân vô cùng lo sợ nhưng ráng pha trò cho ông chú nguôi đi.

Ông già lúc này đã lấy lại bình tĩnh, nhưng tay bưng ly trà vẫn còn run rẩy:

- Thôi, thế là phần số chú tới đây là hết rồi! Nó đã về báo tin cho chú rồi con ơi...

- Ai? Ai báo tin gì vậy chú?

Mặc dù đã lờ mờ đoán ra rồi nhưng Tân vẫn làm bộ hỏi.

Ông già hớp một ngụm trà, nuốt ực một cái rồi bảo:

- Lúc này cháu có nghe tiếng hú không? Chú đã nhìn thấy bóng ma rồi... Thấy rất rõ... đúng là bóng ma đó chỉ có một giờ... Mà cháu còn nhớ không, chú đã nói với cháu rồi, ai nhìn thấy bóng ma đó đều phải chết... Tối nay chú đã thấy nó, chú sẽ không qua khỏi đâu... Cũng may, cũng may là toàn bộ giấy tờ chuyển tên cho cháu chú đã làm xong hết rồi, chứ nếu không thì cháu lại gặp rắc rối...

Tân rơm rớm nước mắt nắm chặt tay ông chú:

- Chú đừng nói thế! Chú gan dạ mà, chú đâu có sợ bóng ma! Máy người kia chết là do quá sợ hãi, chú không sợ nên chú sẽ không sao mà...

Tân cố tìm lời lẽ để động viên.

Ông già cười móm mém:

- Không sao! Tuổi chú cao rồi, có phải ra đi cũng không có gì mà hối tiếc... Chú chỉ sợ... bóng ma đó cứ hoành hành mãi thế này thì người dân làng ta làm sao mà sống được?

Một sự ảm ức đột ngột dâng lên trong lòng Tân.

Tân cương quyết nói:

- Cháu sẽ cố gắng tìm ra sự thật của chuyện này!

Vừa nghe Tân nói thế, ông già giật bắn người lên:

- Không! Không! Dứt khoát cháu không được dính dáng gì đến những chuyện này... Cháu là đứa cháu duy nhất còn lại của dòng họ, cháu không được... không được...

Vừa nói tới đó, bất giác ông già nấc lên mấy cái liên tiếp rồi máu từ trong miệng ông trào ra ào ạt...

- Chú... Chú ơi! Chú...

Tân nhào người tới xốc lấy ông chú định chạy đi bệnh xá, nhưng khi chân Tân vừa bước ra tới thềm nhà thì thân người ông khẽ giật lên một cái Tân nghe bên tai mình một luồng hơi hắt ra, cùng lúc đó tay chân ông già đã buông thõng xuống... Tân cuống cuống quay trở vào nhà, đặt ông xuống giường rồi cố áp tai vào mũi, vào ngực ông

để lắng nghe một chút sự sống nào đó còn sót lại trong cái cơ thể gầy gò, nhần nhúm của ông già. Nhưng dù có cố gắng đến mấy, Tân cũng không sao nhận được một hơi thở nhẹ nào. Tân biết, ông chú đã qua đời!

Tân sụp xuống khóc không ra tiếng. Vậy là bây giờ đây chỉ còn lại mình Tân bơ vơ giữa cuộc đời...

Mình chính là ngôi sao xấu, đi đến đâu là sát hại người thân đến đó hay sao? Không! Chú mình chết là do hồn ma khốn kiếp kia, là do cái con quỷ một giò đáng nguyên rủa kia chứ hoàn toàn không phải tại mình... Mình sẽ làm cho ra lẽ! Chú ơi... cháu sẽ tìm ra sự thật...

Sau đám tang của ông chú, Tân bơ vơ suốt mấy ngày, nhưng chính trong những ngày bơ vơ ấy, một quyết định sắt đá đã hình thành trong con người Tân. Bằng mọi cách phải khám phá cho ra chuyện ma quỷ chết tiệt ở làng này! Nếu có chết thì cũng không sao, bởi lẽ hiện nay Tân cũng chẳng cảm thấy một điều gì vui vẻ trong cuộc sống.

- Chú ơi, chú sống khôn thác thiêng, xin chú phù hộ cho con, con sẽ cố gắng làm tất cả để trả lại cho xóm làng mình tiếng khóc trẻ thơ, để đêm đêm gái trai làng còn có thể hẹn hò nhau những đêm trăng sáng, để những cái chết rùng rợn không còn treo lơ lửng trên đầu của mỗi người dân... Chú ơi, xin chú phù hộ độ trì cho cháu...

Tân quì mọp trước mộ chú lầm rầm khấn vái trong ngày mở cửa mả. Tối hôm đó, Tân nằm trên giường đến khoảng hơn mười giờ đêm thì lắng lắng đi vờ vờ ra vườn.

Đêm đầu tháng, vàng trăng non không đủ ánh sáng để soi rõ vạn vật trên mặt đất, mà nó chỉ chiếu rọi mờ mờ chút ánh sáng yếu ớt của mình xuống trần gian.

Tân đứng ngây người giữa sân, không biết mình phải bắt đầu từ đâu? Tìm hiểu từ đâu? Ai sẽ là người hướng dẫn Tân đi đúng con đường cần phải đi?

Hoàn toàn lạc lõng, hoàn toàn không có phương hướng...

Tân ngao ngán ngồi xuống một đoạn rễ cây gồ cao trên mặt đất. Cứ ngồi bó gối mà suy nghĩ mông lung...

Thật lâu sau Tân vẫn chưa nghĩ ra cách nào để tiếp cận với hồn ma, bất chợt Tân nghe như có tiếng người thì thầm đâu đó rất gần.

Nín thở tập trung lắng nghe, Tân nhận ra giọng nói là của hai người một nữ một nam.

- Quái lạ, làng xóm bất ổn như vậy, thế mà cặp trai gái nào dám cả gan hẹn hò nhau vào nửa đêm khuya khoắt thế này?

Tân trầm nghĩ trong bụng.

Bỗng Tân nghe tiếng người nữ rõ hơn:

- Em van anh, em xin anh... xin anh đừng tay lại đi đừng nhúng vào tội ác nữa... cuộc sống của vợ chồng mình như thế này đã quá đầy đủ rồi, anh còn muốn gì hơn nữa?... em sợ lắm anh ơi...

- Cô sợ thì cô rút ngay về đi, mặc tôi làm gì thì làm, cô đừng quan tâm tới, cứ coi như không biết gì về những chuyện này...

Tiếng đàn ông cau gắt.

Người phụ nữ khóc thút thít:

- Em sợ... em sợ quả báo! Em sợ con trai của chúng ta phải nhận lãnh hậu quả... Suốt mấy đêm nay em cứ nằm chiêm bao thấy anh Năm về hoài... Anh cứ về đòi cái giò của anh... em sợ lắm anh ơi...

- Cô có cam đi không thì bảo?

Tiếng người đàn ông rít lên:

- Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, bùa ngải của tôi là độc nhất vô nhị, không có thế lực nào có thể phá vỡ được. Nó có là hồn ma hay ác quỷ gì thì cũng phải khuất phục trước bùa ngải này của tôi... Ha ha ha... cái giò của nó... cái giò của nó là một trong những vị luyện nên loại bùa thượng đẳng này đó, nó có dám về lấy lại không? Để tôi chỉ chỗ cho mà đến lấy, cô hỏi nó thế nhé?

- Không... anh ơi... em van anh...

Người phụ nữ vẫn không thôi thút thít.

Rồi Tân nghe tiếng hai người giằng co, xô đẩy gì nhau, rồi bất thành linh một tiếng hú vang lên làm cả người Tân dựng hết gai ốc.

Sau một lúc Tân định thần lại và xác định tiếng trao đổi vừa rồi không phải là tiếng của ma quỷ cũng không phải là của một cặp nhân tình hò hẹn, mà là của một cặp vợ chồng mà người vợ đang cố ngăn cản chồng mình đi vào con đường tội lỗi. Và cái tiếng hú kia ít nhiều chắc chắn có liên quan tới cặp vợ chồng đó!

Nhưng cặp vợ chồng ấy là ai? Họ làm gì ở đây vào lúc nửa đêm? Người đàn ông nói tới một thứ bữa ngải thượng đẳng nào đó, và cũng có nhắc tới con quỷ một giò, tới cái giò của nó...

- Đúng rồi! Người đàn ông đó chính là kẻ giết chết thằng Năm và cắt giò của nó, nếu đúng con quỷ một giò mà họ đề cập tới là thằng Năm!

Tân reo lên nho nhỏ khi khám phá ra được một mẩu chốt trong chuỗi sự việc.

Vui mừng và tự tin, Tân nhẹ nhàng nương theo bóng tối để đi tới hướng mà lúc nãy nghe tiếng vợ chồng cự cãi nhau. Nhưng Tân quanh đi quẩn lại nhiều lần mà vẫn không phát hiện được gì cũng không nghe thêm bất cứ một âm thanh khác lạ nào khác nữa.

Vẫn không nao núng, Tân cứ lặn mò trong bóng tối đi khắp cả khu vườn, đi dài qua vườn nhà hàng xóm, nhưng đặc biệt hôm nay Tân lại không bị một con chó nào cất tiếng sủa.

- Ngay cả chó trong xóm cũng không bình thường!

Tân lẩm bẩm.

Khi ở chân trời phía đông vừa ửng lên những tia hồng thì Tân cũng đã mệt mỏi nên vào nhà lặn ra ngủ.

Đang ngủ say sưa, Tân nghe có tiếng gọi:

- Chú Tân ơi, có nhà không? Làm ơn cho tôi xin một nắm lá sả...

Tiếng ai sao nghe quen quen nhỉ?

Tân vừa dụi mắt đứng lên vừa nghĩ.

Khi cánh cửa vừa mở xịch ra, trước mắt Tân là một người phụ nữ có gương mặt đẹp nhưng rất buồn.

Vừa trông thấy Tân, chị ta cố nở nụ cười:

- Chào chú Tân, tôi đã làm mất giấc ngủ của chú à? Tôi xin lỗi nhé, không biết chú chưa thức dậy...

Tân cười xởi lởi:

- Dạ... không có gì đâu chị! Trời cũng đã trưa rồi, tôi còn phải cảm ơn vì chị đánh thức nữa chứ! À, mà chị kiếm tôi có việc gì không?

- Tôi muốn hỏi xin nắm lá sả!

Người phụ nữ nói nhẹ.

Tân cười:

- Tưởng gì! Cả một đám um tùm ngoài ấy, chị cần bao nhiêu thì cứ lấy về dùng...

- Cảm ơn chú nhé! À, mà chắc chú chưa biết tôi này giờ tôi cũng quen giới thiệu, trước đây tôi là vợ của anh Năm, bạn chú. Chú còn nhớ anh Năm không? Thời gian gần đây biết chú về đây sinh sống mà tôi lu bu nhiều việc quá nên chưa sang chào chú được!

Người phụ nữ gật đầu chào Tân toan bước đi rồi không biết vì sao lại đứng lại nói một hơi như thế.

Tân ngạc nhiên:

- Chị... chị là chị Năm? Thật tôi có lỗi quá...

Người phụ nữ cười héo hắt:

- Anh Năm mất lâu rồi...

Tân gật nhẹ đầu như muốn chia sẻ nỗi đau cùng chị.

Thoáng cái, người phụ nữ ngược lên nhìn Tân:

- Không sao... không sao... Tôi ra vườn cắt lá sả đây... Cảm ơn chú nhé!

Tân không nói gì chỉ đứng lặng nhìn theo dáng thon thả của người phụ nữ đang thoăn thoắt đi ra vườn.

Người phụ nữ này trước đây Tân chưa hề gặp qua, sao giọng nói lại nghe quen thế nhỉ? Bất chợt Tân rung mình:

- Tiếng nói đó là của người phụ nữ hồi đêm!

Ý nghĩ này vụt qua đầu làm Tân hồi hộp vô cùng... Trời ơi... chẳng lẽ mọi việc đều bắt đầu từ người đàn bà đẹp này sao? Cầu trời... cầu trời... mọi việc không như mình nghĩ...

Nhưng vì ý nghĩ đó đã đến rồi, Tân nhanh nhẹn xuống bếp rửa mặt rồi đi ra vườn kiểm chuyện thăm hỏi để một lần nữa nghe lại giọng nói của người phụ nữ.

Khi người phụ nữ đó lấy đủ số lá sả mình cần và đã ra về rồi, Tân vẫn còn đứng trầm tư suy nghĩ một mình giữa sân...

Trước đây, có lần ông chú kể cho Tân nghe chồng hiện giờ của vợ thằng Năm là bạn nó, một người bạn quen biết tình cờ trên dọc đường sông nước... Có khi nào? Có khi nào...

Tân không dám nghĩ tiếp nữa, mà vội quay vào nhà lục đục nấu cơm rồi ăn qua loa vài chén.

◦
◦ ◦

Suốt ngày vì không có chuyện gì làm, Tân cần mẫn xới đất rồi gieo một vạt cải bên hông nhà và rất siêng năng chăm bón.

Những bụi cải được tưới nước và chăm sóc đàng hoàng nên xanh mướt và cây nào cây nấy rất to. Nghĩ tới nghĩ lui, Tân nhổ mấy bụi cải xách đi qua nhà chị Liễu, vợ thằng Năm.

Nhà Liễu không xa nhà Tân là mấy nhưng từ ngày về đây tới giờ cũng đã gần một tháng mà Tân vẫn chưa lần nào trông thấy vợ chồng con cái Liễu.

Nhà Liễu cất thụt sâu vào trong khoảng vườn um tùm cây trái. Từ ngoài đường, muốn vô nhà Liễu phải đi qua một cái sân thật rộng mà cánh cổng rào hình như lúc nào cũng khóa im ỉm.

Người dân thôn quê vốn không có thói quen làm cổng rào trước nhà, nếu có cũng chỉ là để rào gà vịt, không cho chúng đi lung tung chứ hoàn toàn không phải để ngăn ngừa người lạ hoặc những khách không mời mà tới. Bởi thế, chẳng cổng rào nhà ai có khóa. Ngay cả cửa nhà cũng ít khi khóa!

Thế nhưng nhà Liễu thì từ ngoài đến trong đều đóng khóa im ỉm, cả thằng bé con của Liễu cũng không thấy chơi bời chạy nhảy ngoài sân.

Nhưng Tân đã có chủ ý riêng của mình nên không ngại ngần gì việc kêu cửa nhà Liễu:

- Chi Liễu ơi... có nhà không? Tôi mang qua cho anh chị mấy cây cải vườn nhà đây này...

Không có tiếng trả lời nhưng Tân nhìn thấy cánh cửa nhà sau xịch mở và một gương mặt đàn ông lộ ra.

Vừa nhìn thấy Tân, người đàn ông nhoẻn cười rồi nhanh nhẹn bước hẳn ra ngoài mở rộng cánh cổng:

- Mời anh vào chơi... vợ tôi đi vắng rồi... mình là chòm xóm với nhau mà cứ lo cơm áo gạo tiền nên chẳng mấy khi gặp mặt, thiệt mắc cỡ với anh quá...

- Dạ không có gì đâu anh, tôi cũng mới về đây thôi, không gặp nhau cũng bình thường thôi mà... Tôi trồng đám cải, nhổ qua cho anh chị mấy cây ăn lấy thảo...

Vừa nói, Tân vừa đưa bó cải cho người đàn ông rồi dậm bước định quay về, nhưng người đàn ông lại khẩn khoản:

- Chẳng mấy khi anh tới chơi, xin vô nhà uống với tôi ly nước rồi hãy về, anh em xóm giềng mà xa lạ với nhau quá tôi cũng buồn... Nên có dịp thế này càng tốt...

Tân mỉm cười ưng thuận, chân bước theo sau người đàn ông mà mắt không ngừng quan sát xung quanh.

Người đàn ông đã đứng tuổi, hình dáng bên ngoài rất xứng đôi với Liễu, không như thằng Năm trước đây.

Thằng Năm là một đứa cục mịch, tương tá đồ con nhưng không có nét nào hấp dẫn, ở con người nó toát lên cái vẻ mộc mạc, chất phác của đồng quê chứ không gọi cho người ta một nét đẹp nào của hình thức.

Còn người đàn ông này, từ giọng nói trầm ấm, đến dáng đi, mái tóc đều có một vẻ gì đó rất hấp dẫn, rất lôi cuốn, Tân là đàn ông mà còn cảm nhận được điều đó thì các cô gái khó lòng mà không biết tới.

Trước đây ông chú có kẻ vợ chồng nhà này sống biệt lập, nhưng hóa ra họ cũng vui vẻ xởi lởi lắm mà!

Vừa vô tới nhà, người đàn ông kéo ghế mời Tân rồi quay ra phía sau gọi nhỏ:

- Con trai, lên chào bác đi con!

Một đứa bé trai đi từ hướng đó ra, ngoan ngoãn khoanh tay cúi đầu chào khách rồi lại trở về với mớ đồ chơi hỗn tạp của nó.

Tân liếc mắt nhìn kỹ thằng bé, trông nó không có nét nào của thằng Năm cả, mà lại... hao hao giống người đàn ông này?

Trái tim Tân nhói đau, Tân thầm than thở:

- Xin đừng cho những gì tôi nghĩ trong đầu là sự thật...

- Uống nước đi anh!

Người đàn ông đẩy tách trà về phía Tân mời mọc.

Tân mỉm cười hỏi:

- Cháu năm nay mấy tuổi rồi anh? Thằng bé ngoan lắm!

Người đàn ông mỉm cười sung sướng:

- Nó lên sáu rồi đó anh à! Vợ chồng tôi chỉ có một mình nó nên cũng ráng dạy dỗ...

Rồi như lờ lờ, người đàn ông hạ thấp giọng nói thêm:

- Tuy nó không phải con ruột của tôi, nhưng tôi luôn yêu quý nó và xem nó như máu mủ của mình...

Tân vờ ngạc nhiên:

- Ủa, sao anh lại nói thế? Cháu đây là...

- Là con của vợ tôi và chồng trước của cô ấy!

Người đàn ông tiếp lời Tân.

Tân gật gù:

- À thì ra thế! Anh Năm trước đây là bạn thân với tôi hồi tôi còn nhỏ, lâu lắm rồi không gặp lại, không ngờ khi tôi về lại đây thì anh đã không còn! Thiệt là tội nghiệp...

Người đàn ông liếc nhanh qua Tân một cái rồi nói:

- Con người ta có số cả thôi anh ạ...

Tân và người đàn ông nói chuyện thêm một lúc nữa rồi Tân đứng lên cáo từ ra về.

Đưa Tân ra tận cổng, người đàn ông còn dặn với theo như một chủ nhà hiếu khách:

- Hôm nào rảnh anh em mình làm một chiều rồi tâm sự tiếp nhé?

Tân cười:

- Dạ... tôi bỏ rượu lâu rồi ạ! Làm một chiều trà thì được!

Người đàn ông bật cười ha hả.

Tân ra về mà lòng nghĩ ngợi lung tung. Tân không xác định được giọng nói của người đàn ông này có phải là giọng nói của người mà tân đã nghe trong đêm trước hay không, vì hôm đó thật sự Tân nghe tiếng anh ta không rõ lắm, mà anh ta thì cứ rít lên hoặc gằn giọng xuống chứ không nói giọng bình thường...

Nhưng dù sao lần này Tân cũng đã thu thập thêm được một chi tiết nữa, đó là về phần đứa bé. Tân tin vào cặp mắt và linh cảm của

mình rằng đứa bé đó không phải là con trai của thằng Năm mà chính là con của Liễu và người đàn ông ấy!

Vậy có nghĩa là Liễu đã có quan hệ với người này ngay từ lúc thằng Năm còn sống. Có phải vì lẽ đó mà thằng Năm phải chết một cách mờ ám thế không?

Điều này tại sao dân làng ở đây lại không nghĩ tới chứ? Họ không nhìn thấy thằng bé giống người đàn ông ấy lắm sao? Thật là lạ quá...

Tân khẳng định một điều, cặp vợ chồng này không bình thường, ở họ có một điều gì đó mà người ngoài chưa khám phá được, và Tân nhất định phải khám phá cho ra.

Tối hôm ấy Tân không ra chỗ góc vườn hôm qua nữa mà ngồi giấu mình trong lùm cây mát hương về phía nhà vợ chồng Liễu.

Tân ngồi như thế suốt mấy tiếng đồng hồ, chân căng tê cứng nhưng vẫn không nao lòng. Tân đã nhất định rồi, dù có phải chết Tân cũng quyết đưa vụ này ra ánh sáng!

Hơn mười một giờ đêm, Tân đưa tay lên che miệng ngáp. Bất thần nghe một tiếng động rất khẽ phía nhà Liễu rồi Tân nhìn thấy người đàn ông ấy lách mình ra cửa, mặc cho Liễu níu kéo sau lưng.

Ra khỏi nhà, người đàn ông vội trùm lên đầu mình một tấm vải đen rồi lom khom đi vòng ra phía sau. Nhanh như cắt, Tân cũng nhẹ nhàng theo dõi sát phía sau.

Bóng đen lùnh nhùng trong tấm vải của người đàn ông lần dò đi về phía mảnh vườn của nhà Tân. Hắn cứ mãi miết đi, không hề biết sau lưng hắn có một người đang bám sát.

Lâu nay hắn biết dân làng không ai ra ngoài ban đêm, nên hắn cũng không mấy giữ gìn tung tích.

Đi tới gốc cây đa phía góc vườn, bóng đen ngồi thụp xuống làm gì đó giống như đào bới để lấy một vật gì đó được chôn dưới đất.

Đúng như Tân nghĩ, chỉ một loáng sau, bóng đen đứng lên, trên tay cầm theo một hũ nhỏ.

Hắn đi như lướt trên ngọn cỏ làm Tân vất vả lắm mới đuổi theo kịp mà không gây ra tiếng động nào khả nghi.

Thì ra hắn đang tiến dần về hướng nghĩa địa làng. Nhưng không hiểu sao tất cả chó trong xóm đều lặng hơi im tiếng, không một con nào sủa mặc dù cái bóng đen của hắn đôi lúc bay bay sát cạnh nhà người ta, và cả Tân nữa, vì phải bám theo hắn nên Tân cũng có khi phải đi băng ngang qua sân nhà người, vậy mà chó vẫn không sủa!

Ra tới nghĩa địa, Tân cúi người vừa nép vừa len theo mấy ngôi mộ để tiến dần theo bóng đen.

Hắn cứ đi xăm xăm về phía trước không ngần ngại, không nhìn ngó gì hai bên đường, hình như việc này đối với hắn đã vô cùng quen thuộc và không cần phải cảnh giác.

Qua gần hết nghĩa địa, bóng đen đột ngột rẽ ngoặt về phía trái, suýt chút nữa đã chạm mặt với Tân nếu như Tân không nhanh chân lùi vào một bụi cây gần đó.

Hắn tới bên một tảng đá, nặng nhọc nhấc tảng đá lên rồi lại ngồi xuống đào bới bằng một đoạn ống sắt mà hắn mang theo từ nhà.

Một chập sau, hắn lôi lên một gói ni lông dài dài mà dưới ánh sáng mờ mờ Tân không nhìn rõ được.

Hắn ngồi xoay lưng về phía Tân và bắt đầu mở gói ni lông ra, Tân tò mò quá, cố nép sát vào mấy ngôi mộ đá để tiến sát lại gần bóng đen.

Tân như muốn ngừng thở khi nhìn thấy cái vật dài dài được bao bọc bằng ni lông ấy chính là một cái chân người! Một cái chân người được cắt rời từ giữa đùi!

Bóng đen đã để cái chân đó ra ngoài và bắt đầu mớ cái hũ trên tay, thò tay vào nhón từng chút chất bột gì đó rắc đều lên khúc chân, miệng lầm rầm giống như đang đọc thần chú.

Trong lòng ngực, trái tim Tân bắt đầu đập thành thịch, Tân đưa tay mình lên cổ đè nó lại vì có cảm giác tiếng đập đó rất lớn, có thể bóng đen kia sẽ nghe thấy!

Bóng đen cứ rắc rắc gì đó lên khúc chân và đọc đi đọc lại những câu gì đó mà Tân không nghe rõ được. Hơn nửa giờ sau, có lẽ thủ tục đã hoàn tất, hắn lại cuộn khúc chân vào bao ni lông rồi chôn trở xuống đất.

Cúi người nhấc tảng đá đặt trở lên trên, hắn mỉm cười khoái trá rồi bất ngờ hú lên một tràng ghê rợn...

Tám vãi đen trên người hắn không ngừng phát ra tiếng loạt soạt theo mỗi bước chân.

Tân loạng choạng chạy theo, cố ghìm mình không nôn thốc nôn tháo và cố giữ cho bước chân mình đặt thật khẽ xuống mặt đất để đừng gây ra tiếng động.

Bóng đen lại trở về gốc đa sau vườn nhà Tân để chôn trở lại cái hũ mà khi nãy hắn đã đào lên.

Hành tung của hắn quả thật bí hiểm, nhưng hắn không ngờ đã có người khám phá ra được.

Mặc dù Tân chưa hiểu gì lắm, nhưng vì đêm trước đã nghe loáng thoáng cuộc cãi vã giữa hai vợ chồng hắn nên Tân cũng lò mò đoán ra, hắn đang luyện một thứ bùa phép nào đó lên chính tảng chân của người đã chết.

Chôn xong cái hũ, hắn lại cất lên tiếng hú thật thê lương rồi lướt nhanh về hướng nhà hắn.

Hình như đã chờ đợi sẵn, Liễu nhanh nhẹn mở cửa đón hắn vào nhà, cô còn thò đầu ra nhìn dáo dác xung quanh một lượt...

Tân mệt lả người, vừa vào tới nhà là nằm dài ra giường thở dốc. Trời ơi, sự thật... sự thật này còn kinh khiếp hơn cả ma quỷ lộng hành!

Nhưng hắn làm sao, làm sao hắn có thể buộc lũ chó trong làng câm miệng mỗi khi hắn xuất hiện? Làm sao hắn giết được tất cả trẻ sơ sinh? Làm sao hắn giết được những người tình cò trông thấy hắn, tiêu biểu là cái chết mới đây của ông chú? Tân quay cuồng với những câu hỏi đó...

- Từ từ... đừng nôn nóng... rồi mình sẽ khám phá ra tất cả thôi mà...

Tân động viên mình như thế và cố gắng nhắm mắt lại nhưng vẫn không tài nào ngủ được... Mãi đến khi gần sáng Tân mới chợp mắt được một chút.

Sáng hôm sau, người thuê ruộng vườn của ông chú đến báo với Tân là đã hết hạn, hôm nay họ trả tất cả về cho Tân.

Thế là Tân mượn có dọn lại mảnh vườn, nên suốt ngày loay hoay chỗ giáp ranh với nhà Liễu. Tay làm, nhưng mắt và tai Tân lại để cả theo những động tĩnh dù rất nhỏ bên ngôi nhà đó.

Một hôm, Tân thấy người đàn ông đó dắt đưa con trai ra khỏi nhà chắc là đi đâu đó, một lúc sau lại thấy Liễu bưng thau quần áo ra ngồi sau bờ ao.

Trông Liễu thần thờ và buồn bã ghê lắm. Vì không biết có người luôn theo dõi nên Liễu cứ ngồi ngó đăm đăm xuống mặt nước rồi bất chợt ôm mặt khóc ròng.

Trong lòng Liễu đang cất giữ một điều bí mật khổ đau nào đó? Cũng đúng thôi, theo phán đoán của Tân, Liễu và người đàn ông kia đã có quan hệ với nhau từ lúc Năm còn sống, và có thể cái chết của Năm có bàn tay của Liễu nhúng vào...

Suốt nhiều ngày bỏ công tìm hiểu và theo dõi, Tân được biết người đàn ông chồng Liễu tên là Hùng, hiện đang làm ăn buôn bán gì đó ở trên thị xã, ngày nào cũng sáng đi tối về, Liễu ở nhà chăm sóc con trai.

Một hôm, canh chừng lúc Hùng đã đi được một lúc, Tân đi ra gốc đa sau vườn, quan sát thật kỹ mặt đất xung quanh rồi ngồi xổm xuống đào ngay chỗ đã thấy Hùng đào trong đêm trước.

Không phải mất nhiều thời gian và công sức, Tân đã chạm tay vào cái hũ sành và nhấc nó lên khỏi mặt đất.

Rất cẩn thận, Tân từ từ mở nắp hũ ra, một mùi hăng nồng xộc ra làm Tân phải vội vàng ngoảnh mặt đi nơi khác.

Một tay bịt mũi, Tân nhìn vào hũ thì thấy trong đó chứa một chất bột mịn có màu xám xám, nhưng đó là chất gì thì Tân chịu, không biết và không thể đoán được.

Tân ngần hồi lâu, Tân đặt cái hũ về chỗ cũ và lấp đất lại giống y như khi chưa đào lên.

Tân lưỡng lự, không biết mình có nên đi ra nghĩa địa và đào khúc chân kia lên hay không? Một cảm giác rờn rợn xâm chiếm lấy Tân. Tân nghĩ, mình đào lên thì làm được gì? Không chừng còn bị qui vào tội giết người hay tội gì khác nữa thì khổ, chi bằng mình cứ theo dõi rồi báo chính quyền đi bắt quả tang hành vi mờ ám của Hùng, như vậy chẳng tốt hơn sao?

Nhưng rồi nghĩ tới nghĩ lui, Tân thấy vậy cũng không ổn. Phải có ai đó nắm được đầu đuôi câu chuyện đứng ra tố cáo thì dễ dàng hơn, chứ mình là người xa lạ, tự nhiên tới nói mấy chuyện có vẻ huyền hoặc đó biết ai người ta tin?

Bất chợt Tân nghĩ tới Liễu. Máy lúc gần đây Tân để ý thấy Liễu cứ khóc một mình hoài, có lẽ sự hối hận ăn năn đang giày vò cô ấy. Hay là... hay là mình động viên Liễu đi tố cáo Hùng? Trời! Mình điên hay sao ấy nhỉ? Người ta đang là vợ chồng với nhau mà mình lại đi xúi vợ kiện chồng... Mình điên mất rồi...

Liên tiếp những ngày sau đó cuộc sống của vợ chồng Liễu diễn ra vẫn bình thường, và đêm đêm dù Tân có cố gắng đến mấy vẫn không thấy Hùng lặp lại trò đó thường như hôm trước nữa.

Chán nản, Tân không biết phải làm gì khi trong tay chỉ có một vài bằng chứng mỏng manh, không đủ để nói lên một sự việc gì hết.

Có đôi lúc Tân muốn dẹp bỏ tất cả, quên đi tất cả, mặc kệ mọi việc ra sao thì ra, nhưng khi nhìn lên bàn thờ ông chú và nhớ tới những cái chết mà mình đã nghe kể lại, Tân không dẹp bỏ được. Không bỏ được mà cứ quần quanh một chỗ, lúng túng như con gà mắc lưới mới thật là đau cho Tân!

Giữa lúc mọi việc gần như bế tắc thì một việc may mắn bất ngờ xảy đến.

Trưa hôm đó, Tân đang ngồi tra lại lưới cuốc ở sau vườn thì bất ngờ nghe tiếng khóc thút thít của Liễu bên kia rào vọng sang. Không cưỡng được sự tò mò, Tân rón rén đi dần lại đó thì thấy Liễu đang ngồi úp mặt lên đầu gối khóc ròng, đôi bờ vai tròn lẳn cứ không ngừng run lên theo từng cơn thổn thức.

Biết chắc Hùng không có nhà, Tân mạnh dạn đến cạnh Liễu - dĩ nhiên là cách một bờ rào đâm bụi - lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì mà chị khóc thế, chị Liễu?

Liễu giật thót mình ngược lên, trông thấy Tân, Liễu có vẻ ngại ngùng, luống cuống:

- Không... không! Không có gì...

Nhìn đôi mắt đỏ hoe và sưng húp của Liễu, Tân biết Liễu không những khóc mà đã khóc rất nhiều.

Tân nhẹ nhàng ngồi xuống, rút một điếu thuốc ra châm lửa hút, vừa nhìn theo những vòng khói bay lảng vảng xung quanh Tân vừa nói:

- Chị đừng giấu tôi! Tôi biết nhiều điều về cái chết của anh Năm... Có một lần anh Năm đã về báo mộng cho tôi biết...

Tân cũng chẳng biết do đâu bỗng dưng mình lại nói dối một cách trơn tru đến như thế.

Vừa nghe nhắc tới chuyện Năm về báo mộng là Liễu lại giật bắn người, ấp úng:

- Anh... anh Năm thật sự về báo mộng cho anh hay sao? Anh ấy đã nói gì?

Đã lỡ phóng lao thì phải theo lao, Tân quyết định dùng cách này để khai thác Liễu, và biết đâu nhân cơ hội này Tân sẽ giục Liễu nói ra toàn bộ sự thật thì sao?

- Anh ấy đã cho tôi biết nguyên nhân nào anh ấy chết, và cả... cả chuyện anh Hùng chồng chị hiện nay đang luyện một thứ bùa ngải gì đó làm nguy hại tới cuộc sống của những người trong làng... Nói chung là anh Năm đã cho tôi biết tất cả rồi...

Liễu sợ hãi:

- Có thật không anh? Tôi... tôi cũng sợ lắm! Thời gian gần đây tôi cũng nằm mơ thấy anh Năm hoài...

Tân cất giọng đều đều:

- Tôi và anh Năm đều biết chị không cố ý, nhưng dù sao chị cũng gián tiếp gây ra cái chết cho anh và nhiều người khác nữa... Tôi cũng biết lúc này trong lòng chị dày vò khổ sở lắm... Vậy tại sao chị không ngăn chặn những hành vi tội ác của anh Hùng?

Liễu bật khóc nức nở, hai tay ôm đầu một cách khổ sở:

- Trời ơi... tôi là người đáng chết mà sao tôi vẫn cứ sống, sống để ngày qua ngày bị lương tâm cắn rứt, để hoảng hốt sợ một điều gì đấy sẽ đến với mình... Tôi đã nhiều lần ngăn cản... nhưng không được...

- Chị có thể kể tất cả với tôi không? Có thể sau khi nghe đầu đuôi câu chuyện tôi sẽ có cách giúp được chị...

Tân mạnh dạn đề nghị.

Liễu chùi nước mắt, giọng nghẹn ngào:

- Đáng lẽ những việc này tôi sẽ không bao giờ nói ra, nhưng dù sao anh cũng đã biết rồi, thì tôi kể lại luôn cho lòng nhẹ đi đôi chút. Anh nghe xong rồi có muốn định tội tôi thế nào cũng được... Thú thật là mấy lúc gần đây tôi rất muốn giải bày với ai đó, thậm chí muốn kể hết với nhà chức trách rồi sau đó mọi việc ra sao thì ra, tôi không còn đủ sức để chịu đựng nữa rồi...

Liễu lại nức lên.

Tân an ủi:

- Biết ân hận cũng là một điều tốt đấy chị ạ! Tôi tin anh Năm sẽ nghe được những lời chân thành từ chị...

Liễu cố gắng ghìm cơn thổn thức đang trào lên từng chập và bắt đầu kể:

- “Tôi với anh Năm thành chồng vợ là do mai mối chứ thật sự cả hai không thương yêu gì nhau. Anh Năm tuy rất hiền lành nhưng tính tình cục mịch, không biết nói với tôi những lời ve vuốt cũng không biết có những cử chỉ triu mến dành cho tôi. Là đứa con gái tuổi mộng mơ, tôi thật sự thất vọng khi về làm vợ anh ấy, mặc dù tôi biết anh ấy rất yêu thương tôi, nhưng yêu thương theo cái cách của anh.

Một thời gian sau, anh Năm dẫn một người về giới thiệu với tôi, bảo đó là người bạn thân tình cò gặp gỡ trên đường làm ăn buôn bán, hai người đã từng nương tựa, giúp nhau rất nhiều. Tôi cũng không thắc mắc gì khi thấy tình cảm giữa chồng tôi và người đó rất thân thiết. Từ đấy, người bạn ấy thường xuyên tới nhà tôi chơi và mỗi lần tới vẫn ở lại nhiều ngày. Những ngày ở nhà tôi, người ấy làm việc luôn tay, vun xới chỗ này, làm lụng chỗ khác nên cả vợ chồng tôi đều rất ửng bụng.

Đặc biệt, người đàn ông đó có vẻ ngoài khác xa với chồng tôi. Bên cạnh cái vẻ đẹp tài tử, anh ta còn là người khéo ăn nói, khéo lấy lòng người. Bởi thế không lâu sau tôi nhận ra trong tôi đã bắt đầu nhen nhóm một thứ tình cảm khác thường dành cho người đàn ông đó. Với tôi, người đó cũng vậy, mặc dù không nói ra lời, nhưng những ánh mắt, nụ cười và cử chỉ của người đó đã nói lên tất cả...

Một đêm khuya chồng tôi say khướt sau cuộc nhậu với bạn bè, tôi cảm thấy tủi thân nên ra sau bếp ngồi khóc. Người đó đã đến gần an ủi, sẻ chia. Và rồi... việc gì đến đã đến, tôi đã bắt đầu có quan hệ mật thiết với người ấy kể từ đêm hôm đó! Tôi đã không làm chủ được mình, không ngăn được những xúc cảm rạo rực của người phụ nữ khi được một người khác phái xưng tụng, nâng niu và rót vào tai toàn những lời mật ngọt...

Khi biết mình có thai, tôi cuống cuống lo sợ và báo cho người ấy biết, vì tôi biết chắc đứa con này không phải của chồng tôi. Người đó rất đổi vui mừng và xui tôi ly hôn với chồng để cả hai được danh chánh ngôn thuận mà nuôi dạy con cái. Nhưng... tôi không thể ly hôn với anh Năm được vì nhiều lẽ khác nhau.

Thế là quan hệ giữa chúng tôi cứ nhùng nhằng mãi như thế. Người ấy không ngày nào không thúc giục...

Rồi một hôm, tình cờ anh Năm đã phát giác ra sự phản bội của chúng tôi.

Anh không làm lớn chuyện mà đau đớn bỏ đi. Anh đi nhậu ở nhà người bạn, đến tối hôm đó thì không về nữa... Sáng ra tôi chạy đi tìm khắp nơi và tìm được xác anh dưới lòng sông, cái xác đã bị cắt mất một giò!

Tôi ân hận, đau đớn, nhưng tôi không thể nào ngờ được cái chết của anh Năm không phải do tai nạn mà là... chính người đàn ông kia ra tay... Chuyện đó mãi sau này tôi mới biết... Tôi biết nhưng không làm gì được, vì thật sự người đàn ông ấy cũng rất thương yêu mẹ con tôi..."

- Hấn giết anh Năm vì tình thì tôi hiểu rồi, nhưng tại sao hấn phải cắt giò anh Năm đi chứ?

Tân không dần được, lên tiếng hỏi.

Liều ghen ngào nói tiếp:

- Một ông thầy bùa người Miên dạy cho người đó cách luyện một thứ ngải độc nhất vô nhị nào đó, khi luyện thành thì sẽ giàu sang tột đỉnh quyền uy tột đỉnh... Người đó đã không ngăn được lòng tham mà lao vào việc luyện ngải. Công việc ấy đòi hỏi nhiều thời gian và nhiều thứ nguyên liệu đáng sợ... Đầu tiên là phải có một cặp chân bên trái của một người đàn ông mạnh khỏe, rồi phải bắt tám con cóc đem chôn sống ở giữa ngã ba đường, đến đúng ngày giờ ấn định thì đào lên đem đi phơi khô rồi tán nhuyễn ra thành bột. Mỗi tháng hai lần, lấy chất bột ấy rắc lên trên cái cặp chân kia, đúng một năm sau thì cái cặp chân ấy sẽ hóa thành một thứ tay sai đắc lực giúp cho chủ nhân nó đạt được mọi ước muốn trong đời...

- Thế thì tại sao lại phải giết chết trẻ sơ sinh? Tại sao lại giết những người tình cờ trông thấy hấn?

Tân phần nộ hỏi.

- Trong thời gian luyện ngải, xung quanh đó bắt buộc không có trẻ sơ sinh, nên nhà nào vừa có người sinh con là người đó tìm cách giết chết. Còn tại sao lại giết những người nhìn thấy hấn ư? Đây là do hấn đề cao cảnh giác, không muốn hành tung của mình bị phát giác...

- Thật khốn nạn!

Tân không dần được, bật lên tiếng chửi. Rồi liền sau đó Tân lại lúng túng:

- Xin lỗi chị... tôi... tôi không cố ý...

Liễu không khóc nữa, giờ đây trông cô thảm hại như một người vừa qua một trận ốm thập tử nhất sinh. Cô gượng môi mỉm một nụ cười cay đắng:

- Không... anh không có lỗi gì cả! Tôi đúng là kẻ khốn nạn... tôi đã giết chết chồng mình, đã gây ra muôn vàn tội ác...

- Rồi bây giờ chị tính sao? Chẳng lẽ chị cứ ngồi im mà nhìn anh Hùng, lún sâu vào con đường tàn bạo ấy hay sao?

Tân hỏi.

Liễu buồn ngơ ngác:

- Tôi đã cố ngăn cản anh ấy đừng luyện ngải đó làm gì nữa, nhưng anh một mực không nghe, hình như... bây giờ anh ấy đã bị tà khí xâm nhập vào quá nhiều rồi, không thể bứt ra được... Anh có biết không... có nhiều khi tôi muốn chết... muốn hủy hoại mạng sống của cả hai mẹ con tôi để cho anh ấy sáng mắt... Nhưng thật nhục nhã... tôi không đủ can đảm.

- Sao chị không đi tố cáo với chính quyền?

Tân thắc mắc.

Liễu cắn môi:

- Dù sao thì người ấy cũng là chồng tôi, có tội lỗi gì thì tôi cũng cam tâm hứng chịu, tôi không thể... không thể đi tố cáo chồng mình, dù tôi biết như vậy là sai... là không tốt...

Đột nhiên Liễu vùng lên, chồm người qua hàng rào gấp rút hỏi:

- Anh Tân, anh có sẵn lòng giúp tôi không? Tôi nhớ ra rồi, chỉ có anh mới có thể giúp cho tôi, giúp chồng tôi thoát khỏi vòng tội ác... Chỉ có anh thôi, anh có sẵn lòng giúp tôi không? Tôi van xin anh, van xin anh đấy, anh Tân ơi...

Thấy Liễu bị kích động quá Tân cũng đâm ra sợ, e dè hỏi:

- Tôi giúp được gì cho chị? Chị nói đi, nếu giúp được tôi nhất định không từ chối.

Vừa nghe Tân nói thế Liễu vội quì sụp xuống đất lạy lạy lạy để liên tiếp làm Tân vô cùng bối rối:

- Chị... chị Liễu à, chị đứng lên đi, có gì chị nói, đừng làm như vậy...

Liễu khóc sụt sùi:

- Chỉ có một cách duy nhất mới có thể phá bỏ toàn bộ công trình lâu nay của anh ấy, mới có thể lôi anh ấy trở lại với cuộc sống đời thường, mà cách này phải đòi hỏi sự gan dạ quên mình...

- Nghĩa là sao? Chị nói rõ hơn đi, tôi không hiểu...

Tân căng thẳng không thua Liễu.

- Là như thế này, còn ba hôm nữa là tới ngày anh Hùng phải đi đào cái chân kia lên để rắc thuốc vào đó. Nếu có một người gan dạ đi theo, đợi đúng lúc anh ấy vừa rắc thuốc xong là nhào vô giật cái chân đó đốt đi, thì tất cả sẽ mất hết... Tất nhiên người ấy sẽ gặp sự phản kháng kịch liệt của anh Hùng, mà lúc ấy trong người anh Hùng đã có ma lực nên rất mạnh mẽ và hung tợn. Nếu thắng được anh ấy là coi như xong mọi việc, còn nếu như thua, nếu như người đó bị anh ấy khống chế thì cuộc đời người đó coi như chấm dứt và ngay lập tức cái bùa phép đó sẽ linh nghiệm tức thời mà không cần có thêm một thời gian khổ luyện nào nữa... Bởi thế lâu nay anh Hùng cũng mong có một người xuất hiện đúng lúc đó...

Liễu vừa nói vừa nhìn Tân một cách cầu khẩn.

Tân hơi dao động:

- Chị nói sao? Lúc đó anh Hùng có ma lực trong người?

- Phải... phải! Lúc đó anh Hùng sẽ có ma lực trong người nên sức mạnh trở nên khác thường... Nhưng... anh Tân ơi, anh cố nghĩ ra cách gì đó để khống chế anh ấy giúp em... Nhưng... nhưng anh đừng làm hại anh ấy nhé?

Liều gần như bắn loạn. Chính trong lúc đó, Tân nhận thấy một tình yêu to lớn mà Liều đã dành cho Hùng. Tân thầm nghĩ, giá như Hùng đừng động tay vào tội ác, thà cứ sống một cuộc sống bình thường bên một người vợ yêu thương mình, bên một đứa con ngoan thì còn hạnh phúc nào bằng. Hùng cần sang giàu, cần quyền lực để làm gì nhỉ?

- Thôi được rồi, để tôi suy nghĩ... Chị bảo còn đúng ba hôm nữa là tới ngày Hùng đi đào cái chân kia lên, đúng không?

Tân hỏi.

Liều gật đầu:

- Đúng, ba hôm nữa! Khoảng mười một giờ đêm thì anh sẽ đi, địa điểm khởi đầu là ở gốc đa sau vườn nhà anh...

Tân đứng lên:

- Thôi được! Chị vào nhà nghỉ ngơi đi, đừng tỏ vẻ gì cho anh Hùng biết. Tôi nhất định sẽ nghĩ ra cách...

Liều run run:

- Mọi việc tôi trông cậy hết vào anh... Xin anh thương lấy mẹ con tôi... Anh phải ráng giữ mình... và giữ lại mạng sống cho anh Hùng nữa...

Tân gật đầu và quay bước vào nhà sau lưng Tân, Liều vẫn đứng im lặng nhìn theo.

Từ lúc đó, Tân không còn tâm trí đâu để làm việc được nữa mà lập trung hết tư tưởng vào việc tìm ra cách nào khả thi nhất để chống chọi lại Hùng.

Giữa Tân và Hùng thì khó nói ai sẽ thắng ai nhưng đằng này Liễu đã cảnh báo rằng lúc đó trong người Hùng có thêm sức mạnh ma quỷ, thế thì Tân không thể trông cậy vào sức mạnh cơ bắp của mình được rồi, mà nhất định phải có một mẹo nào đó, một cách nào đó...

Tân nhất định không để mình thua cuộc, vì nếu thua cuộc là mình sẽ chết, nhưng điều đó không sao, có chết một mình cũng không sao, nhưng mình thua cuộc thì làng xóm này sẽ mãi mãi không được bình yên... Rồi khi cái thứ bùa ngải quỷ quái gì đó được luyện thành thì sẽ còn những chuyện gì xảy ra ở đây nữa? Mình không được quyền thua cuộc!

Việc theo dõi Hùng thì không khó, vì Tân đã thực hiện một lần rồi, nhưng làm cách nào hạ được Hùng mới là điều nan giải...

Nghĩ tới nghĩ lui, Tân thấy chỉ còn mỗi một cách là bất ngờ đánh úp, cộng với phương pháp đánh ghen của mấy bà chần tinh mà Tân thường nghe kể. Đó là thủ sẵn một gói muối ớt hoặc vôi bột, bất thần tung ra để đối phương không kịp trở tay...

Tân lại thấp nhang trước bàn thờ ông chú lâm râm cầu nguyện và đi vào nhà ngủ một giấc thật ngon.

◦
◦ ◦

Ba ngày sau, đúng đêm hôm nay Hùng sẽ hành sự và Tân sẽ thực thi bổn phận của mình. Một chút hồi hộp trỗi lên nhưng nó nhanh chóng biến mất khi Tân nghĩ tới những cái chết oan ức của dân làng, nghĩ tới thằng bạn hiền như cục đất mà khi chết thân thể lại không được vẹn nguyên... Nỗi căm phẫn lấn át đi mọi sợ sệt trong Tân.

Tối đó, Tân tranh thủ ngủ một chút cho tinh thần sảng khoái. Còn mười giờ đêm Tân thức dậy và chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ cần thiết cho sứ mạng của mình.

Lần này Tân không ngồi rình bên hông nhà Liễu nữa mà thu mình nép vào một bụi cây um tùm ở cạnh gốc đa.

Lát sau, Tân phát hiện một bóng đen đang lướt tới. Gọi là lướt không ngoa chút nào, vì thật sự những bước đi của Hùng rất nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như không hề chạm xuống mặt đất.

Bóng đen không tới chỗ cũ mà tót một cái trèo lên cây đa, thò tay vô bụng cây chỗ chạc ba và đem ra cái hũ sành hôm trước.

Tân lo lắng nghĩ:

- Hắn đổi chỗ giấu cái hũ, không biết có đổi chỗ chôn khúc chân không? Cũng may là mình ngồi đây chờ, chứ nếu không, có thể mình đã vuột mất cơ hội này...

Sở dĩ Tân nói vậy là do lúc chiều Tân dự định khi trời tối sẽ lên vào nghĩa địa trước rồi đến gần nơi chôn khúc chân mà tìm chỗ nào thuận tiện nhất để ra tay. Nhưng rồi Tân lại không làm vậy sợ rằng có điều chi thay đổi. Quả thật Tân đoán không sai.

Tân lẻo đẻo bám theo anh ta. Hắn vẫn lao như bay qua các khoảng vườn trong xóm. Tân vừa bò, vừa trườn bám theo anh ta không để lạc mất, lại vừa phải cố gắng không cho anh ta biết nên thật là vất vả.

Trời không trăng không sao, màn đêm vây bủa xuống thôn xóm, cứ nhấp nhem những thứ gì không rõ lắm, chúng giống như những quái thú ẩn nấp trong đêm. Những con chim lạ cứ kêu hoài không thôi, và mấy thứ lá cây hay loại động vật nào đó cũng không nhìn rõ lắm cứ lấp la lấp lánh đến hoa mắt.

Sau đó, Tân đi như cái máy. Động lực giúp Tân tiếp tục đi là chiếc bóng đen đang phát phơ phía trước, vì nếu để lạc mất anh ta, Tân sẽ khó có được cơ hội lần thứ hai.

Đêm nay hắn không đi theo đường cũ mà cứ lộn vòng trong các khu vườn rậm rạp, các bãi đất hoang cây cỏ mọc cao gần lút đầu người. Tân phải cố gắng lắm mới bám theo hắn được.

Không biết đã đi được bao lâu, bỗng Tân hẫng người như đi vào khoảng trống, ngã lăn nhào lộn tròn mấy vòng... khi dừng lại, trên vai đau buốt như bị ai đâm, nhưng cũng may là không bong gân hay trật khớp gì. Các thứ Tân mang theo vẫn còn nguyên trong túi.

Ngẩng đầu lên, không thấy bóng đen đâu nữa, Tân ngờ ngạc nhiên trong một lát rồi nhanh chóng nhận ra phương hướng và lồm cồm bò dậy chạy tiếp. Vừa chạy vừa đưa mắt ngó đảo dác xung quanh, một hồi lâu sau Tân mừng muốn reo lên khi thấy bóng đen thấp thoáng ngay phía trước mặt mình.

Hắn dẫn Tân đi quanh co nhiều lối nhưng cuối cùng cũng đi vào khu nghĩa địa, nhưng lần này điếm mà hắn chôn khúc chân kia lại là chỗ khác, nếu Tân không bám theo sẽ khó tìm ra được hắn.

Trong lúc hắn hì hục moi đất thì Tân đã nhẹ nhàng trườn lên tới một vị trí thích hợp nhất để ra tay.

Khi hắn vừa rắc xong chất bột trong hũ lên khắp tảng chân của người đã chết thì bất thần Tân nhào người ra khỏi bia mộ, tung mạnh nguyên cả gói ột bột trộn vôi vào mắt hắn.

Gã áo đen hoảng hốt, theo phản xạ tự nhiên hai tay hắn đưa lên dụi lia lịa vào mắt, nhưng hắn có biết đâu càng dụi thì mắt hắn càng không thể mở ra được.

Thừa thắng xông lên, Tân nhào tới dùng hết sức lực hất ngã hắn xuống.

Nhưng mặc dù mắt không mở được và đang rất buốt nhưng hắn không dễ gì để khuất phục.

Hai người quần nhau tới tấp, nhưng phần thắng nghiêng hẳn về phía Tân, do Tân đã có sự chuẩn bị chu đáo từ trước, còn hắn, lâu nay hắn không nghĩ tới việc có một người nào đó ngang nhiên chống đối lại mình nên không hề phòng bị...

Khi tay chân của hắn đã bị Tân trói chặt, hắn giương đôi mắt trắng dã lên nhìn Tân một cách đầy căm hờn, miệng hắn luôn gầm gừ:

- Buông tao ra... thả tao ra... tao còn chưa kịp đọc thần chú...

Tân không nói gì, giờ phút này Tân không cảm thấy hả hê, cũng không thấy kiêu hãnh chút nào mà trong lòng Tân lại dâng lên một nỗi buồn khó tả...

- Làm ơn thả tao ra đi, làm ơn đi... sắp hết giờ rồi...

Hắn lại chuyển sang màn van xin năn nỉ. Tân vẫn lặng lẽ đứng im suy nghĩ. Tân không biết giờ đây mình phải làm sao? Dẫn tên này cùng với tang vật đến chính quyền địa phương để trình báo, hay là vác cái xác thân đã bị trói ghềnh của hắn đem về cho Liễu?

Tân còn đang phân vân chưa biết tính lẽ nào thì từ ngoài cổng nghĩa địa có ánh đuốc và bóng một người sắp ngựa chạy vào.

- Anh Hùng ơi... Anh Tân ơi...

Tiếng gọi nhỏ cất lên, Tân nhận ngay ra là Liễu. Thì ra Liễu lo sợ mình làm hại chồng cô ấy nên cô đã tìm đến tận đây để can thiệp?

- Chúng tôi ở đây!

Tân lên tiếng.

Liễu chạy về hướng Tân đứng và cô sửng lại khi nhìn thấy chồng mình đang quần quai trên mặt đất:

- Thả anh ra... mở dây trói cho anh, Liễu ơi... sắp hết giờ rồi...

Liễu run rẩy:

- Không... anh ơi... em không thể...

Hùng hét to lên:

- Em có biết nếu để thời gian trôi qua thì anh sẽ trở thành người như thế nào không? Sẽ điên, anh sẽ điên đấy, em biết không?

Liễu quì xuống cạnh chồng, khóc ngất:

- Anh Hùng ơi... anh có điên có dại gì em cũng không bỏ anh đâu... em sẽ chăm sóc, lo lắng cho anh chu đáo... chứ em không thể... không thể để anh tiếp tục trượt dài vào con đường tội lỗi...

- Liễu ơi... em giết chết anh rồi...

Hùng rên rỉ và tiếng rên của hắn yếu dần rồi im bật. Nhưng chỉ mấy giây sau đó hắn lại lồng lên một cách điên loạn, hai hàm răng hắn như nhe ra khỏi nướu, mắt mở trừng trừng kinh khiếp...

Liễu lùi lại và vấp chân vào khúc chân nằm bên cạnh té lăn cù, nằm vắt qua khúc chân giá lạnh.

Khi nhận ra cái gì nằm dưới người mình, Liễu thét lên sợ hãi và không còn đủ sức lực để đứng lên. Tân bước tới đỡ Liễu lên và đặt cô ngồi tựa vào một ngôi mộ gần đó. Liễu khóc ngất từng cơn, mắt nhìn người chồng thương yêu đang vật vã đồng thời cũng nhìn khúc chân ghê rợn của người một thời từng là chồng mình, cô đau đớn nghẹn lòng, không biết làm gì ngoài việc khóc.

Thật lâu sau, cơn điên loạn của Hùng có phần dịu lại, và Liễu cũng chỉ còn sứt sịt. Tân nói:

- Bây giờ tôi đưa anh Hùng về nhà chị phải không?

Liễu lão đảo đứng lên:

- Dạ anh làm ơn... làm ơn...

Mắt Liễu nhìn về phía cái chân đang nằm chồng chơ trên tấm vải ni lông, Tân hiểu ý cô nên đi tới đó khom người xuống vịn lấy một góc tấm ni lông định gói cái khúc chân ấy lại, thì thật không thể ngờ được, cái khúc chân kia từ từ tan ra thành những hạt li ti như bụi cát, rồi một cơn gió thốc qua, tất cả không còn lại gì, không còn lại một dấu vết gì của khúc chân ấy nữa.

Tân và Liễu trở mắt nhìn mà không kêu được lên lời...

Khó khăn lắm Tân và Liễu mới dìu được Hùng về tới nhà. Hùng như một kẻ hoàn toàn xa lạ, mở mắt ngơ ngác nhìn ngó khắp nơi...

- Có cần trói anh ta vào cột không chị?

Tân hỏi.

Liễu đến bên Hùng, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc bông bênh của hắn và nói:

- Không... không cần đâu! Tôi rất cảm ơn anh... Thôi, khuya rồi, anh về ngủ đi!

Tân lưỡng lự một lát rồi ra về. Trong đầu trống rỗng.

Về tới nhà Tân chạy vội xuống nhà sau múc nước xối ào ạt vào mình như muốn rửa sạch tất cả những điều xấu xa kinh khiếp mà Tân vừa chứng kiến.

Khi người đã nhẹ nhàng sạch sẽ, Tân lên thấp nhang bàn thờ chú, lầm rầm nói chuyện:

- Chú ơi... con đã làm được rồi... đã làm được rồi...

Mệt mỏi rồi, Tân thối tắt đèn rồi ngã người ra giường nằm nhắm mắt không kịp mặc màn. Miệng Tân không ngừng lầm rầm:

- Cầu cho tất cả chỉ là một giấc mơ... chỉ là một giấc mơ...

Hai mí mắt Tân khép lại và trên môi Tân nở một nụ cười...

°
° °

Từ đó trong xóm không còn ai nghe tiếng hú trong đêm nữa và một thời gian sau thì đã có tiếng trẻ sơ sinh oe oe khóc đòi sữa mẹ.

Người người mừng vui hơn hở, bảo rằng con quỷ một giò đã rời đi rồi, đã trả lại cho xóm làng sự yên bình muôn thuở.

Những đêm trăng sáng, trai gái lại có thể hẹn hò tình tự với nhau, và những cặp vợ chồng mới cưới không phải chạy đôn chạy đáo để tìm một nơi ở khác khi vợ mình bắt đầu có dấu hiệu cần thai...

Tất cả dân làng không ai biết được con quỷ đã làm xác bác cả làng chính là người đàn ông dở điên dở dại mà Liễu phải chăm nom săn sóc hàng ngày.

Trên gương mặt đẹp mà buồn của Liễu từ ấy càng thêm u tối vì không còn nở được nụ cười.

Có đôi lúc nằm bên nhà mình, nghe những câu nói tiếng cười ngô nghê của người đàn ông to xác là Hùng, nghe những câu dỗ dành của Liễu mà Tân cảm thấy ái ngại cho cô quá. Tuổi của Liễu vẫn còn rất trẻ, thế mà cô phải sống trọn đời với một người chồng điên dại như thế hay sao? Âu đó cũng là luật nhân quả của ông trời mà không ai có thể tránh khỏi.

Liễu và Hùng đã gây ra tội ác tày trời, nếu ông trời bắt họ chết thì chẳng là nương nhẹ với họ quá sao? Ông trời đã để cho họ sống, nhưng sống một cuộc đời đầy đọa đớn đau như vậy...

Mấy năm sau Tân cưới vợ.

Hai vợ chồng Tân chăm chỉ làm ăn nên cuộc sống ngày một khá hơn lên. Ba năm sau, trong nhà Tân đã vang lên tiếng cười đùa của trẻ con.

Còn nhà bên cạnh, thằng bé con của Liễu tuy thần kinh nó vẫn bình thường, nhưng chẳng bao giờ ai thấy được nó cười, Liễu bảo từ nhỏ nó đã không biết cười rồi!

Những khi nghe tiếng đùa bé bên nhà Tân cười lên hăng hắc là Liễu lại ngậm ngùi quay đi lau nước mắt, nhìn đứa con lặng lẽ trong nhà...

Ma Nhập

Nhã Trúc vừa phụ mẹ dọn xong bữa ăn sáng lên bàn thì bỗng nghe một hồi chuông điện thoại vang lên thúc giục.

- Để con nghe cho mẹ!

Trúc cản khi thấy mẹ nhồm người lên định đi tới chỗ để điện thoại.

- A lô, tôi Nhã Trúc đây...

Không biết đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy tay Nhã Trúc run lên, vẻ mặt hoảng hốt rồi buông máy xuống bằng một dáng điệu thần thờ lẫn kinh ngạc tột độ.

Không nói với mẹ lời nào, Nhã Trúc hối hả chạy vào phòng riêng. Và chỉ một loáng sau, Nhã Trúc trở ra với áo quần tươm tất và chùm chìa khóa xe cầm trên tay như đang chuẩn bị đi đâu đó một cách hết sức vội vã.

Bà An ngạc nhiên lên tiếng:

- Chuyện gì vậy con? Có chuyện gì mà vội vàng đến nỗi không ăn sáng cùng mẹ được?

Vừa bước tới thềm cửa, Nhã Trúc trả lời mẹ bằng một giọng nói đứt quãng trong khi bàn tay run run tra chìa khóa vào chiếc xe gắn máy:

- Ngọc Anh đã chết! Xác của nó đã được đưa về nhà quan hòi khuya này. Con phải đến đó ngay lập tức... Tội nghiệp quá mẹ ơi! Thôi, con đi đây... mẹ nhé!

Nghe Nhã Trúc nói xong, bà An sửng sốt đến ngẩn người ra, không kịp hỏi thêm lời nào thì Nhã Trúc đã nhanh chóng rô ga cho xe phóng vút đi sau một câu chào mẹ.

Ngoài đường, nắng đã lên cao, bầu trời xanh trong vắt, đó đây điểm lưa thưa dăm ba cụm mây trắng xóa của những ngày bắt đầu một mùa hè hứa hẹn nhiều oi ức.

Nhã Trúc cho xe chạy qua các đoạn đường đông đúc, cô cố gắng hết sức mới có thể tập trung vào tay lái. Vậy mà cũng đã mấy lần cô hoảng hốt vì loạng choạng thể nào suýt đâm vào xe khác.

Giữa lúc trong lòng Nhã Trúc nóng như lửa đốt chỉ muốn đến đó thật mau thì dường như dòng xe cộ trên đường cứ muốn trêu ngươi cô, cứ bị kẹt xe liên tục. Nhã Trúc thầm ước giá mà mình có thể bay lên được để đến với người bạn gái thân thương mới vừa gặp nạn, người bạn mà lâu nay Nhã Trúc xem như người thân thích ruột thịt với mình.

Tưởng chừng thời gian dài đằng đẳng, nhưng thật ra chỉ chưa đầy nửa tiếng đồng hồ sau, Nhã Trúc đã có mặt tại nhà quán giữa bầu không khí tĩnh lặng u buồn, đèn nến khói nhang nghi ngút trước một cỗ quan tài nằm lặng lẽ chờ vợ dọc theo sát vách tường với những tràng hoa phúng điệu đầy màu sắc, lúc đó hầu hết những người thân thuộc trong gia đình của Ngọc Anh đã có mặt đầy đủ.

Mắt người nào cũng đỏ hoe và còn đọng đầy ngấn lệ. Kể cả Quân, chồng sắp cưới của Ngọc Anh.

Nhìn dáng điệu thiếu não khổ sở, quần áo xóc xếch với cái nút thắt cà vạt trên cổ áo sơ mi có những lần sọc đen thừa của Quân trẻ xuống, Nhã Trúc cũng đoán biết được nội tâm của người thanh niên đang áp yêu nhiều mộng đẹp tương lai này sâu khổ đến độ nào trước di ảnh của người vợ sắp cưới vừa quá cố.

Nhã Trúc nhẹ gật đầu đáp lại từng đôi mắt hoen lệ chào hỏi của những người trong gia đình Ngọc Anh. Cô bước lại bàn thờ, nơi đang đặt di ảnh của người bạn gái chí cốt đột nhiên hóa ra người thiên cổ, đốt nhanh cho bạn một nén hương rồi lâm râm cầu nguyện và thì thầm với người đang yên nghỉ trong cỗ quan tài trùm phủ màu lụa trắng như đang tâm sự với chính mình:

- Hãy yên nghỉ nhé, Ngọc Anh! Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi. Kể từ nay, tao với mày là hai miền âm dương cách biệt, còn đâu tìm lại được những năm tháng tại mình vui sống, chơi đùa học hành thi cử, dệt thật nhiều mơ mộng bên nhau với biết bao kỷ niệm đẹp để trong đời. Đâu nào ngờ, chỉ còn hơn một năm ngắn ngủi nữa, chúng

mình sẽ thi ra trường. Chừng đó, mày với anh Quân sẽ trở thành đôi vợ chồng hạnh phúc nhất. Còn tao sẽ thực hiện được giấc mộng đã ôm ấp và tâm sự cùng mày suốt mấy năm qua. Giờ đây, mày sống khôn chết thiêng, hãy yên tâm an nghỉ. Chuyện thế gian đầy khổ lụy, chúng tao sẽ gánh hết cho mày. Chỉ có những người còn sống như tao, như anh Quân của mày và những người thân yêu là vẫn còn phải cưu mang gánh vác mọi chuyện trên đời chẳng biết đến bao giờ...

Nói với người bạn gái quá cố đến đây, như không thể cầm giữ được tấm lòng xót thương nhớ bạn, Nhã Trúc òa lên khóc một cách nức nở nghẹn ngào.

Khóc như chưa bao giờ Nhã Trúc có cơ hội được khóc, cô để tự nhiên cho những giọt nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt sầu héo tả tơi tiếc thương cho người bạn gái vẫn sống, bất hạnh của mình cho đến khi Nhã Trúc không còn tự chủ thêm được, cô rũ xuống đúng vào lúc Quân liếc sang, nhác thấy, vội đưa hai tay đỡ lấy tấm thân mềm nhũn của Nhã Trúc.

Hai người em trong gia đình của Ngọc Anh cũng vội chạy đến phụ với Quân, dìu Nhã Trúc ra dãy ghế ngoài hành lang để cho cô ngồi xuống hồi tỉnh.

Cuối ngày hôm đó, Nhã Trúc cùng với Quân và một người em trai của Ngọc Anh tự ý nán lại nhà quán để canh xác và thay phiên nhau thắp nhang, thắp nến cho linh hồn người chết được ấm cúng. Đến gần khuya nhà quán đóng cửa, họ mới làm lủi rủ nhau ra về, trong lòng người nào cũng đầy phiền muộn và lưu luyến một người rất thương yêu đang giữa tuổi xuân thì đầy hoa mộng, mà giờ đây, phải một mình ở lại trong nhà quán xác lạnh lẽo hoang vắng.

Họ nhìn lại di ảnh của Ngọc Anh với khuôn mặt tròn đầy, nụ cười nhẹ nở trên môi và đôi mắt tinh anh nghịch ngợm giữa bờ tóc đen huyền phủ trên đôi vai tròn lẳn, như muốn nhắn gửi đến họ một điều gì mà lúc sinh thời trong cuộc đời đầy hồi hải, Ngọc Anh chưa một lần kịp ngỏ.

Ngày kế tiếp sang đến ngày thứ ba thì Nhã Trúc sau khi liên tiếp dành hết thời giờ đến chăm lo quanh quẩn bên quan tài của bạn, lại thêm tâm tư buồn phiền đến biếng ăn mất ngủ, sức khỏe và tinh thần đã có vẻ sa sút. Cô không còn đứng vững được nữa, mấy đứa em họ của Ngọc Anh phải dìu Nhã Trúc ra xe và đưa cô về nhà nhờ mẹ cô chăm sóc giúp.

Bà An, mẹ của Nhã Trúc vốn là người tu tịnh lâu năm, bản chất bà phúc hậu hiền hòa, giữ giới chay trường từ sau khi cha của cô tạ thế đã nhiều năm.

Bà ở vậy sống bên cạnh người con gái duy nhất là Nhã Trúc cho mãi đến hôm nay. Không có ai hơn bà, hiểu rõ mối quan hệ bạn hữu đậm thắm, thân tình giữa Nhã Trúc và Ngọc Anh. Nay đột nhiên Ngọc Anh ra đi một cách bất ngờ như vậy thì tránh sao Nhã Trúc không khỏi suy sụp tinh thần.

Ngọc Anh là một cô gái trẻ đẹp, thông minh, vui tính, bản chất sinh động, vô tư yêu đời. Chàng trai nào gặp mặt nàng một lần cũng khó tránh được niềm rung động man mác và vương vấn trước dung mạo tươi trẻ hồn nhiên, nhất là đôi mắt đen tròn tinh anh minh mẫn đầy sức cuốn hút của cô. Mặc dù được sinh ra trong một gia đình khá giả, thừa sức lo mọi mặt, nhưng Ngọc Anh không hề ỷ lại. Cô là một cô gái có ý chí cầu tiến và thích tự lập để vươn lên.

Ngọc Anh vừa cần mẫn đi học vừa chăm chỉ đi làm cho đến khi trở thành một sinh viên ưu hạng, được cấp học bổng, đi du học và sắp tốt nghiệp ra trường.

Suốt mấy năm học ở nước ngoài, Ngọc Anh vẫn giữ nguyên tính cách không hề lai căng hay thay đổi cho hợp thời như nhiều bạn trẻ khác. Cô chăm chỉ học hành, có thời gian là lại đi làm thêm để tự kiếm tiền sinh sống.

Từ mấy năm nay, khi Ngọc Anh được học bổng du học nước ngoài, cô phải sống xa gia đình, xa tình yêu khấn khít với Quân, và tình bạn bè mật thiết với Nhã Trúc.

Tuy mỗi năm, Ngọc Anh chỉ về thăm quê nhà một lần, nhưng cô vẫn luôn cố gắng giữ mối liên hệ giữa cô và Quân, Nhã Trúc.

Hai người bạn gái thân thương nhau hơn mười mấy năm dài, nay chỉ còn giữ mối thâm tình liên lạc qua đường dây điện thoại hoặc email, chát chít với nhau những khi có điều kiện.

Mới cách đây mấy hôm, lúc hai người bạn tâm tình với nhau qua cửa sổ Yahoo! Messenger, Ngọc Anh còn nhờ Nhã Trúc tư vấn cho cô về kiểu dáng chiếc áo cô dâu mà cô sẽ mặc trong ngày cưới, và nhắc nhớ Nhã Trúc ngày hôm đó phải là một cô dâu phụ thật xinh. Thế mà...

Không một ai có chút ngờ vực về mệnh số ngắn ngủi và cái chết bạc phước ập đến với Ngọc Anh, người con gái tuổi xuân mơn mớn tràn trề hứa hẹn ở tương lai.

Ngọc Anh hiền thực dịu dàng, lương thiện và tiềm tàng nhiều hứa hẹn sẽ dâng hiến tài năng cho con người, cho đời sống văn minh khoa học như cô, nào cô đã gây ra công tội gì để nảy sinh ra lòng thù hận ác tâm từ một người bạn học cùng ký túc xá, đến nỗi phải xuống tay tàn sát dã man Ngọc Anh như một kẻ thù chỉ với một chút lòng đố kỵ nhỏ nhen?

Dù sao, thảm cảnh thương tâm cũng đã xảy ra rồi! Người con gái đang yêu đã không còn để cùng với người yêu thề non hẹn biển, cùng vui sống bên nhau, cùng hưởng trọn với nhau niềm hạnh phúc vô biên mà tình yêu đã dành sẵn cho hai người. Bây giờ Ngọc Anh đang nằm bất động trong cỗ quan tài buồn cùng với tấm lòng tiếc thương vô hạn của người thân. Ngọc Anh có hay chăng cái sự điều hui cô quanh của một xác chết cứng lạnh vô tri, và những người còn sống đang phải đứt từng khúc ruột vì thương tiếc cho cô?

Ngọc Anh có còn chăng chỉ là hình hài khô lạnh đang nằm bất động trong cỗ áo quan đang chờ đem về nơi không có đường về. Khuôn mặt đầy đặn, đẹp tựa trăng rằm đang nhắm nghiền, đôi mắt bồ câu không bao giờ còn hé mở như trong cơn mơ say ngủ thiên thu. Có còn chăng chỉ là mối thương tâm chất ngất đành đoạn của một oan hồn uổng tử vẫn còn đang nặng lòng tiếc nuối, luyến ái tấm thân

phạm trần, rồi sẽ vất vưởng lang bạt đó đây. Có còn chăng là lòng yêu thương vời vợi của Quân, của người bạn gái sinh thời Nhã Trúc, của những người thân yêu trong gia đình đã hai mươi mấy năm qua thương yêu chiều chuộng Ngọc Anh như một bảo vật quý nhất trong cuộc đời.

Ngọc Anh đã tức tưởi cùng với nỗi kinh hoàng dị ngợ trút linh hồn ra ngoài thân xác đang độ mẫn khai giữa lúc ngủ say, trong cơn điên cuồng bấn loạn tâm thần vì lòng đổ kỵ nhỏ nhen của một con hoang thú dã man sống giữa thời kỳ khoa học tiến bộ. Ngọc Anh tới tấp nhận chịu những mũi dao oán hận oan nghiệt đâm nát thân thể của cô để rồi lìa đời không kịp một lời trời trần, chưa kịp tận mặt với những người mà cô vô cùng yêu quý sau gần một năm trời cách biệt, để rồi hồn phách của Ngọc Anh cùng tận ngõ ngàng thoát bay ra ngoài thân xác đầy tiếc nuối mà chưa kịp hiểu được vì sao, để rồi hồn thiêng cô gái trẻ phải chết bất đắc kỳ tử chưa biết sẽ phải tiêu diêu nương tựa ở cõi nào...

Một người trẻ tuổi, tương lai còn đang rộng mở đón chờ trước mắt như Ngọc Anh mà phải vĩnh biệt cõi đời đã là một nỗi đau lớn, đằng này cái chết của Ngọc Anh lại vô cùng thâm thảm thì làm sao những người thân của cô không quặn lòng cho được?

Bà An thương Ngọc Anh vẫn sống, phải chết tức chết tưởi như thế, đồng thời bà cũng thương và lo lắng cho cô con gái của mình biết bao nhiêu.

Ngồi cạnh bên con, nhìn những giọt nước mắt tuôn tràn của nó mà bà An không thể nào cầm được lòng mình.

Sau một đêm được mẹ chăm sóc tận tình chu đáo, sáng hôm sau Nhã Trúc đã lấy lại sức khỏe nên vội vàng đến với bạn ngay, dù bà An có cản ngăn thế nào cũng không được.

Cô vừa khóc vừa nói:

- Con với Ngọc Anh chỉ còn được ở gần nhau một thời gian thật ngắn ngủi, mẹ thương con thì mẹ đừng ngăn cản con nữa, mẹ cho phép con đi đi con cần ở bên Ngọc Anh giữa lúc này, lúc này... nó

thật là đáng thương... nó sắp đi xa con, phải ở bên nó và đưa tiễn nó...

Bà An không biết phải nói sao trước những lời cầu khẩn đầy tình cảm của con gái nên đành nhìn nó dắt xe ra khỏi nhà mà lòng bà đau như cắt.

Bà An chỉ kịp dặn với theo sau:

- Chạy xe cẩn thận nghe con!

Chiều hôm ấy Nhã Trúc trở về nhà để tắm và thay quần áo, bà An bỗng đứng thấy trong lòng dấy lên niềm lo âu kỳ lạ. Nhã Trúc bước vào nhà mang theo cả một luồng tử khí lạnh buốt tỏa ra sau mỗi bước đi của cô.

Nhìn thấy bóng bà An thấp thoáng dưới ánh điện mờ mờ ngoài phòng khách, nhưng Nhã Trúc lặng im không thốt nửa lời, lăm lăm bước vào phòng riêng.

Bà An có hơi chột dạ.

Nhã Trúc lặng lẽ, thờ thẩn một cách khác thường, nhưng điều đó cũng đúng thôi, cũng phù hợp với hoàn cảnh này thôi, vì cô đang ở trong những giờ phút đau buồn và căng thẳng nhất mà. Nhưng với bà An, bà lại không nghĩ thế, bằng linh cảm của người mẹ, bà An cảm nhận được có một điều gì đó không bình thường đang diễn ra ở chính trong người cô con gái thương yêu của mình.

Những điều đó là điều gì thì bà lại hoàn toàn không cắt nghĩa được.

Bà cụ liên tưởng tức khắc đến những diễn biến huyền bí của thế giới vô hình có thể xảy đến với Ngọc Anh. Tất cả những kiến thức siêu linh mà bà đã chuyên tâm đọc và chiêm nghiệm từ nhiều pho sách tân, cựu thuật lại những tiến trình của thế giới siêu linh, về những cái chết bất đắc kỳ tử của những người còn trẻ tuổi bị những tai biến hàm oan, bất ngờ phải chết một cách đột ngột đến không thể trút được một lời trần trối giữa lúc còn nặng nợ trần gian, còn nặng lòng với tình cảm với những người thân thuộc, còn luyến lưu và khao khát sự sống trong chính thân xác cố hữu của mình.

Linh hồn của họ tùy vào nghiệp lực lúc sinh thời mà sẵn lòng ra đi hay còn cố luyện lưu tìm đủ mọi phương cách để mong được tiếp tục cuộc sống phàm trần.

Đây chính là hoàn cảnh hết sức bi thương khốn khổ của Ngọc Anh! Cô sẽ muốn thổ lộ bao điều với cha mẹ, với bè bạn trong đó có Nhã Trúc, có Quân là người cô yêu thương bằng tất cả trái tim nồng nàn tha thiết nhất, mà tuyệt nhiên cô không nhận được một câu trả lời.

Lúc này, Ngọc Anh tuy đã chết nhưng cô đang nhìn thấy rất rõ mọi người quây quần bên cạnh thân xác của cô mà tiếc thương đau khổ, mà khóc sụt sùi lạnh cả tim gan. Chắc chắn sẽ có đôi lần Ngọc Anh tự hỏi:

- Tôi chết rồi sao? Làm thế nào bây giờ?

Và cô sẽ cảm thấy đau xót y hệt như một con cá bị ném ra khỏi nước, nằm trên một bãi cát nóng khô khan. Tự trong thâm tâm của một hồn ma hoang dại, Ngọc Anh cảm thấy đau khổ tột cùng.

Có thể đã rất nhiều lần, cô đã hét to lên trước mặt những người thân yêu đang khóc:

- Tôi đang ở đây! Tôi đang ở đây! Xin đừng khóc!!!

Nhưng tiếng hét của cô chỉ vang động cho một mình cô nghe thấy...

Không một ai có phản ứng gì khác. Tới chừng đó, Ngọc Anh mới tự cảm thấy vô vàn đau khổ.

- Tôi chết thật rồi! Trời ơi... Tôi chết thật rồi!!!

Bà An hình dung ra những diễn biến mà linh hồn Ngọc Anh đã phải trải qua trong mấy ngày sau tai nạn kinh hoàng đó.

Bà An không có mặt tại nhà quàn, nhưng nhìn dáng con gái của bà u buồn ủ rũ cùng với luồng khí lạnh ứa đến khi Nhã Trúc vừa đẩy cửa bước vào nhà, bà đã có thể kết luận những gì bà đang suy tưởng về linh hồn của Ngọc Anh giờ đây đang cố gắng khước từ một cách sống lang thang bất chợt và vất vưởng trong cõi u minh.

Cô đã chiếm hữu ngay cơ hội gần gũi nhất để trú hồn trong thân xác con gái của bà, của Nhã Trúc. Bà An hoảng hết khi nhận thức ra điều này.

Vì đó chính là những thói quen của thân thức trong tình trạng quá độ lúc Ngọc Anh cố gắng đi tìm sự tái sinh. Nhưng khổ thay! Vào lúc này, mọi sự vui buồn sướng khổ của một linh hồn đều tùy thuộc vào nghiệp lực khi nàng còn tại thế.

Ngọc Anh sẽ thấy rõ rệt mọi vật mọi người, từ nhà cửa xe pháo, phố phường đến Quân, đến những người trong gia đình thân tộc, đến cô bạn gái thân thiết Nhã Trúc, đến ngay cả thân xác của mình. Sau cùng thì Ngọc Anh phải hiểu:

- Bây giờ tôi đã chết thật rồi! Biết làm sao đây?

Cô sẽ bị sức nặng của bao ưu phiền áp chế đến nỗi nảy sinh ra tư tưởng:

- Tại sao không cho tôi một tấm thân xác, để tôi có thể hồi sinh mà trở về với những người thân yêu nhất của tôi? Để tôi được nói với họ những lời yêu thương sau cùng, để tôi được làm những việc mà tôi đã ôm ấp từ lâu nhưng chưa kịp thực hiện?...

Và trong lúc nghĩ như vậy thì linh hồn của Ngọc Anh cứ lang thang đây đó chỉ với một dụng ý duy nhất là đi tìm một xác thân để cho linh hồn có một nơi trú ngụ ấm áp và có dương lực để biểu thị những điều cần phải nói hay làm với những người thân yêu.

Nhưng than ôi! Ngọc Anh không biết được rằng cô đang ở trong tình trạng quá độ của kinh nghiệm thực tại kéo dài, cho nên đã gần một chục lần, cô tìm đủ mọi cách để trở vào chính thân xác của cô. Nhưng bây giờ thì tấm thân ngà ngọc tràn đầy nhựa sống của cô khi xưa đã bị cứng lạnh, còn sắp sửa đến thời kỳ băng hoại hư thối thì nàng phải làm sao?

Do vậy, Ngọc Anh không thể tìm được một chỗ để nhập vào. Cô có cảm tưởng như bị chèn ép trong những kẽ nứt của hố sâu, giữa những khối đá tảng khổng lồ nặng nề.

Cô đang trải qua một tiến trình thực nghiệm về sự thống khổ của một kiếp sống mà cái chết đến một cách cực kỳ đột ngột và thương tâm. Cô tha thiết tìm cách để có thể tái sinh.

Tuy nhiên, cho dù ước vọng đó của Ngọc Anh có thành tựu, cô cũng sẽ chỉ gặp những muộn phiền. Nhưng Ngọc Anh chưa hoàn toàn thông hiểu điều đó. Cô chỉ mong thực hiện ý muốn theo bản ngã riêng tư của mình mà thôi.

Trong khi đó thì sẵn sàng có một xác thân thật dễ dàng và thích hợp nhất để linh hồn Ngọc Anh có thể nhập vào mà mưu tìm một hình thức kéo dài nghiệp lực... Đó là người bạn gái Nhã Trúc thân mến của cô.

Ngọc Anh đã lưu trú linh hồn của cô trong bối cảnh mượn xác của Nhã Trúc kể từ giây phút ấy.

Nhưng khi đã hoàn thành được ý nguyện của mình, Ngọc Anh vẫn không thể tránh được mọi điều buồn khổ. Cô vẫn cảm thấy bơ vơ lạc lõng rồi đột nhiên nảy sinh ra những tư tưởng luyến thương hoặc nổi loạn, quấy phá tất cả mọi người.

Linh hồn của Ngọc Anh đã chính thức lưu ngụ vào một phần trong thân xác của Nhã Trúc kể từ giây phút vọng tưởng đó!

Chính vì có sự suy nghĩ như thế trong đầu, nên bà An thử lại lần cuối ý nghĩ của bà bằng cách giữ sự im lặng, giả như không biết, không thấy gì để âm thầm quan sát đáng diệu đi đứng, ngôn từ, thói quen cùng những sở thích thường lệ của Nhã Trúc.

Và, bà đã có câu trả lời rõ rệt. Nhất là, ở những nơi nửa sáng nửa tối, bà tập trung sự chú ý nhìn vào một nửa khuôn mặt của con gái bà.

Bà nhận diện thực rõ ràng khuôn mặt của Nhã Trúc một nửa bên ngoài thấy có phần ánh sáng. Còn một nửa bên kia, chìm khuất vào phần bóng tối mờ mờ phảng phất đáng dấp nhân diện của Ngọc Anh, tuy không được rõ nét, nhưng khi cần, bà sử dụng một nhãn thức xuất thế phi thường đã giúp cho bà hiểu một nửa sự sống là

của Nhã Trúc, một nửa trú thân giờ đây đã do Ngọc Anh ngấm ngấm biểu thị và đốc thúc những quyết định thầm kín của Nhã Trúc.

Bà biết ngay phải làm gì để sớm chấm dứt tình trạng nhất sinh lưỡng hồn, có thể khiến cho Nhã Trúc, con gái của bà trở thành người thất tán hồn phách, sống ngơ ngơ ngẩn ngẩn như kẻ không còn tự chủ mà tự quyết định đúng đắn tất cả những ý nghĩ của cô.

Bà vội rút vào phòng riêng, nhắc điện thoại gọi đến trình bày tự sự cho một vị giáo chủ cao minh hành đạo ở trong vùng. Đồng thời, bà cũng gọi cho cha mẹ của Ngọc Anh vốn là chỗ rất thâm tình để trình bày tất cả những điều bà đã phát hiện cùng với những dự định để tìm cách cầu siêu tịnh độ cho Ngọc Anh. Cũng là cách tìm lại quân bình tâm thức cho Nhã Trúc, đưa con gái yêu thương của bà.

Điện thoại xong, trước tất cả mọi việc cần phải gấp rút thi hành ngay sau đó, bà tiến sang cửa phòng đang đóng im lìm của Nhã Trúc, từ tốn gõ nhẹ mấy tiếng.

Không thấy Nhã Trúc lên tiếng trả lời. Bà đẩy cánh cửa ghé nhìn vào.

Nhã Trúc nằm ngủ say bình thường. Nhìn nét mặt của cô con gái, một nửa chìm xuống phần vải gối êm, phần còn lại bình dị như mọi lúc thường.

Bà An yên lòng để lại cho con một mảnh giấy dặn dò theo lệ:

- Đêm nay con đừng về khuya quá kéo bị lạnh, cảm thì khổ nghe con!

◦
◦ ◦

Nhã Trúc thức dậy sau một giấc ngủ dài. Dù là đêm mùa hè, theo thói quen, mẹ nàng vẫn cài kín các cánh cửa kính để đảm bảo cho mọi sự an toàn, nhưng Nhã Trúc vẫn cảm thấy trong người cô lạnh buốt khác thường.

Cô mặc thêm một cái áo len dày và đi xuống nhà bếp để tìm một vài món ăn. Lục lọi một lúc, Nhã Trúc ngồi xuống ăn hết một cái bánh

nhỏ và uống một hộp sữa mà mẹ cô đã để sẵn trong tủ lạnh.

Nhã Trúc nhắc điện thoại và không cần coi lại số phone, cô gọi đúng số phone của Quân, nói với anh rằng cô đang rất muốn gặp anh.

Bên đầu dây kia, Quân trả lời với giọng mệt mỏi:

- Có chuyện gì cần lắm không vậy Nhã Trúc? Hiện giờ anh đang rất mệt mỏi, vả lại anh cũng không muốn bỏ Ngọc Anh nằm lại đây một mình, nếu như em có việc gì cần giải bày gấp thì có lẽ em nên đến đây, chúng ta cùng ở cạnh Ngọc Anh trong lúc này em ạ!

Nhã Trúc vờ như không nghe. Cô khẩn khoản yêu cầu:

- Em muốn gặp anh ngay bây giờ. Có việc cần lắm! Anh đến quán “Đợi chờ” gặp em, ngay bây giờ nhé?

Nói xong cô cúp máy, không kịp để cho Quân nói thêm nửa lời, vì cô biết, nếu để Quân có dịp lên tiếng thì chắc chắn Quân sẽ từ chối, thà rằng cô cứ đặt Quân vào tình thế như vậy, hẳn Quân sẽ không nỡ để cô một mình chờ đợi mãi mòn ở đó.

Nhã Trúc trở vào phòng ngủ lấy cái ví tay, nhẹ nhàng không gây một tiếng động nhỏ, rồi cô lách cửa ra xe rồi máy chạy thẳng đến nơi đã hẹn với Quân.

Nhã Trúc tới chỗ hẹn trước khoảng hơn mười phút mới thấy Quân đến.

Dáng vẻ Quân bơ phờ mệt mỏi và thể hiện rõ sự khó chịu khi phải đến đây gặp Nhã Trúc trong hoàn cảnh bối rối tang ma như vậy.

Nhưng Nhã Trúc không quan tâm lắm đến những điều đó, cô mỉm cười sung sướng và đứng lên ôm chầm lấy Quân khi Quân chưa kịp ngồi xuống ghế, khiến Quân quá đỗi ngỡ ngàng, không kịp phản ứng đành đứng chết trân nhận lấy nụ hôn cuồng dại của Nhã Trúc.

Nhã Trúc nói trong hơi thở dồn dập:

- Em nhớ anh, em nhớ anh nhiều lắm... Anh có biết không? Anh có nhớ em không?

Quân hoảng hốt, lùi lại một bước rồi ngó trân trân vào Nhã Trúc, lắp bắp hỏi:

- Nhã Trúc... em... em làm sao vậy?

Nhã Trúc không những không phật lòng hay sượng sùng gì cả, trái lại cô còn cười rất duyên, tiến sát tới có ý muốn ôm lấy Quân lần nữa.

Quân không tránh khỏi kinh ngạc trước cử chỉ quá thân mật và bất ngờ của Nhã Trúc. Anh vội vã khoát tay:

- Nhã Trúc! Em làm gì kỳ vậy? Em không nhớ chúng ta sắp sửa phải đến với Ngọc Anh sao? Chúng ta sắp sửa đưa cô ấy về nơi an nghỉ sau cùng rồi... em không nhớ sao?

Quân cố tình nhắc đến tên Ngọc Anh để Nhã Trúc nhớ lại mối quan hệ giữa anh và Ngọc Anh mà đừng thể hiện những cử chỉ suồng sã đó nữa, nhưng Nhã Trúc vẫn tỉnh bơ:

- Nhớ! Em nhớ rõ lắm. Nhưng bây giờ còn sớm, chưa tới giờ mà. Anh hãy chiều em một chút rồi em sẽ nói hết mọi việc cho anh nghe! Chịu chưa?

Quân lùi lại nửa bước như cố gắng giữ lấy khoảng cách bình thường trong khi Nhã Trúc cứ lù lù sấn tới.

Quân vô cùng ngạc nhiên trước người bạn gái của người mình yêu, thường ngày vốn rất thủy mị đoan trang, hôm nay tự nhiên lại làm những việc khác thường như thế...

Nhưng giữa lúc này, Quân cũng không có đủ tinh thần và thời gian để suy nghĩ cặn kẽ mọi việc anh muốn kết thúc sớm vở bi hài kịch này để mau mau trở về với Ngọc Anh đang nằm trong nhà quan lạnh lẽo chờ sáng ngày mai được người ta đưa về lòng đất. Vì vậy, Quân nghiêm mặt nói với Nhã Trúc:

- Anh không biết hôm nay tinh thần em bất ổn ra sao, hoặc em có ý đồ gì, nhưng anh không thể chấp nhận cái kiểu đó, anh không muốn em xúc phạm tới vong linh của Ngọc Anh...

Nhã Trúc mỉm cười về hài lòng:

- Anh lạ lắm phải không, Quân? Anh không nghĩ rằng em là Ngọc Anh của anh ngày nào hay sao? Hôm nay em phải mượn tạm thân xác của Nhã Trúc, bạn em để được cùng anh trò chuyện, cho thỏa biết bao nhiêu mong nhớ trong gần một năm trời xa cách...

Nói tới đó, Nhã Trúc dừng lại một chút rồi nghẹn ngào nói tiếp:

- Đáng lẽ ra... chỉ còn hơn tuần lễ nữa là em được về sống mãi bên anh, chúng ta sẽ làm lễ cưới sẽ chính thức thành vợ chồng... Nhưng số phận trớ trêu đã bắt em phải xa lìa tất cả, bắt em phải bỏ lỡ tất cả những gì em khao khát bao lâu nay...

Nghe Nhã Trúc nói như vậy, tự nhiên Quân cảm thấy một sự sợ hãi gợn lên trong lòng mình, làm các lỗ chân lông dường như dựng đứng cả lên. Tuy nhiên anh cũng đánh bạo hỏi chuyện Ngọc Anh, giờ đây đang trú ngụ trong thân xác của Nhã Trúc.

Những câu hỏi mà Quân đặt ra là những câu chỉ liên quan đến những điều thật riêng tư giữa anh với Ngọc Anh mà không một ai nữa được biết, kể cả Nhã Trúc.

Ngọc Anh, qua hình dạng của Nhã Trúc bằng xương bằng thịt, đã trả lời Quân thật rõ ràng chính xác. Ngọc Anh còn như thấu hiểu tâm trạng đầy ngờ vực của người yêu, nhưng cô cũng chẳng tỏ ra điều gì bất bình.

Như thói quen giữa Ngọc Anh và Quân mỗi khi hẹn hò ân ái, Nhã Trúc sà vào vòng tay Quân, tựa đầu lên vai anh như muốn tìm lại nơi anh một sự che chở bình yên.

Nhã Trúc nói trong hơi thở nhỏ nhẹ:

- Quân... Anh hãy ôm chặt lấy em. Em cảm thấy lạnh lắm! Rồi hãy hôn em như mọi khi anh vẫn làm. Nhanh lên đi anh...

Như một kẻ mất hết hồn vía, Quân nhẹ nhàng dang rộng vòng tay ôm chặt lấy Nhã Trúc và đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn, say đắm...

Bỗng dưng Quân chợt tỉnh thức như vừa trải qua một cơn mê tội tình, đúng vào lúc Nhã Trúc (hay là Ngọc Anh, Quân cũng không

biết rõ!) hé cặp mắt mãi nguyên nhìn anh.

Cùng lúc đó, Nhã Trúc cũng choàng bật dậy như vừa trải qua một giấc chiêm bao. Có lẽ Nhã Trúc đã hoàn hồn nhận ra sự thật, cô bẽn lẽn giấu mặt quay đi...

- Anh...! Anh đã phạm một tội lỗi tày trời... Chính anh không thể tự chủ được... Anh xin lỗi... anh xin lỗi Nhã Trúc. Anh biết phải làm sao bây giờ?

Gương mặt thành khẩn của người thanh niên nói lên tất cả nỗi niềm ái ngại ăn năn. Anh không hề có chút chủ tâm cố ý dụ dỗ hay lợi dụng Nhã Trúc.

Nhưng mọi việc đã diễn ra trong sự vô thức của cả hai người.

Phần Nhã Trúc như đang phải sống lẫn lộn trong một trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Nửa cũng ái ngại muộn phiền, nửa còn lại thì tỏ ra hoàn toàn hưng phấn, khiến khuôn mặt của Nhã Trúc có lúc rạng rỡ vô bờ, khi thì trĩu nặng mỗi ưu tư da diết.

Rồi đột ngột, linh hồn Ngọc Anh lại khổng chế hoàn toàn Nhã Trúc, cô vùng lên ôm chặt lấy Quân, nói trong hơi thở gấp gáp đầy dục vọng:

- Anh ơi... em sắp phải đi rất xa rồi... em là vợ anh, dẫu cho mình chưa kịp làm đám cưới, nhưng em đã xem mình là vợ của anh rồi. Vậy thì lúc này đây, anh hãy cho em được hưởng cái hạnh phúc làm vợ trước khi em mãi mãi xa anh... Chúng mình sẽ thật sự là vợ chồng với nhau, dù chỉ trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi, nhé anh?

Ánh mắt Nhã Trúc nhìn Quân chứa chan nỗi niềm triu mến, yêu thương, lời của Nhã Trúc gần như van xin anh vậy.

Trong một thoáng Quân cũng xao lòng, anh thấy trước mắt mình là người vợ hứa hôn mà ngày đêm anh trông ngóng, là người yêu mà anh luôn khao khát chờ đợi ngày được cùng cô hát trọn khúc nhạc ái ân... Quân muốn ôm ghì lấy cô, muốn thực hiện theo những lời cô nói, nhưng khi tay Quân vừa chạm vào tay Nhã Trúc, anh lại cảm nhận được một sự xa lạ, điều đó khiến Quân tỉnh hẳn lại.

Anh nhìn Nhã Trúc, buồn bã lắc đầu:

- Anh không thể... Dù cho em có thật sự là Ngọc Anh đi nữa, nhưng cái thân xác này là của Nhã Trúc, cả anh và em, hai chúng ta không ai có quyền dẫm đạp lên xác thân của bạn mình để đạt được mục đích riêng tư. Anh nghĩ em hiểu được điều đó mà, nếu em thật sự là Ngọc Anh của anh? Có thể lúc này đây, do tình cảm bộc phát, nhất thời em không nghĩ tới, không lường trước những hậu quả tai hại mà chúng ta sẽ để lại cho Nhã Trúc nếu chúng ta làm thế... Đúng không em?

Nhã Trúc khựng lại và bắt xịu xuống. Cô lí nhí:

- Em... em xin lỗi! Thật sự em không nghĩ tới điều này... em chỉ muốn chúng ta có được nhau...

Quân xót xa khẽ vỗ nhẹ lên vai Nhã Trúc:

- Anh hiểu... Nếu em là Ngọc Anh thì chắc em phải hiểu được những nỗi đau mà hiện tại cha mẹ em, bạn bè thân thuộc của em, anh và cả Nhã Trúc nữa đang mang nặng trong lòng vì cái chết của em... em đừng vì chuyện riêng của mình mà gây thêm đau khổ cho người khác nữa... Anh cũng đau đớn lắm khi mất em, anh cũng rất muốn được cùng em sống đời chồng vợ dù có ngăn ngại cũng là hạnh phúc, nhưng mà là cùng với linh hồn và cả thể xác của em kia... em hiểu anh không?

Nhã Trúc ngồi phệt xuống ghế, thút thít khóc.

Quân nhẹ nhàng đến bên đặt một tay lên vai cô an ủi:

- Mình chưa kịp cưới như đã phải âm dương hai đường cách biệt âu đó cũng là số mệnh mà ông trời đã sắp đặt cho chúng ta, bắt chúng ta phải khổ như thế... Em cũng đừng buồn. Bây giờ chúng ta hãy nói hết với nhau những gì cần nói...

Nhã Trúc ghen ngào kể lể những nỗi nhớ mong trong khoảng thời gian xa vắng, cô kể cho Quân nghe về việc xích mích giữa cô với một bạn sinh viên cùng trường và sau đó không lâu, kẻ ấy đã ra tay tàn độc giết chết cô...

Quân cũng lặng lẽ khóc, nhưng lúc này lòng anh đã không còn những bồn loạn như lúc mới vừa nghe báo hung tin. Mấy ngày nay, lúc nào Quân cũng cố còn rằng tự nhủ với lòng mình rằng, đó là số phận, là số phận thì không ai có thể tránh khỏi được, do số phận thì đành phải cúi đầu chấp nhận mà thôi...

Giờ đây, ngồi trước mặt Quân là một cô gái khác nhưng lại đang mang trong người linh hồn của người anh yêu. Điều đó cũng làm cho Quân vô cùng đau đớn.

Anh muốn ôm hôn người yêu nhưng không thể làm được, muốn nói những lời âu yếm nhất mà cũng không thể nói ra lời...

Cuối cùng, Quân chỉ nói với linh hồn Ngọc Anh được một câu:

- Anh thật đau lòng trước cái chết oan ức của em...

Nhã Trúc khe khẽ lắc đầu:

- Em tuy chết thảm thương, nhưng không phải là oan ức anh à! Số phận em đã mãn rồi, có điều cái kết thúc này hơi đi quá đà một chút thôi...

Đột ngột, Nhã Trúc đứng lên nói nhỏ:

- Thôi, mình về đi anh, chắc ở đó mọi người đang đợi...

Vừa nói dứt câu, Nhã Trúc lão đảo như suýt ngã, Quân vội vàng đưa tay ra đỡ lấy cô. Khi đã đứng vững được, Nhã Trúc đưa mắt ngó quanh ngõ ngàng hỏi:

- Anh... anh Quân, sao chúng ta lại đến đây?

Quân ngạc nhiên hỏi lại:

- Em không nhớ gì sao?

Nhã Trúc ngơ ngác:

- Nhớ gì hả anh? Em nhớ mình đang ở nhà quán với Ngọc Anh mà? Sao tự nhiên lại ở đây?

Quân buồn rầu nói:

- Có thể anh nói ra em sẽ không tin, nhưng vừa mới đây Ngọc Anh đã mượn tạm thân xác của em để hồn cô ấy nhập vào mà nói chuyện cùng anh... Anh và cô ấy thật có lỗi, mong em bỏ qua cho...

Nhã Trúc mở to mắt kinh ngạc:

- Anh nói sao? Ngọc Anh nhập hồn vào xác em? Chuyện như thế nào anh nói cho em biết đi?

Quân lắc đầu:

- Thôi em cứ để từ từ rồi anh kể bây giờ anh mệt mỏi lắm rồi... Với lại mình còn phải về nhà quán nữa...

Nhã Trúc mở miệng tính phản đối, nhưng trông thấy vẻ thiếu ngủ của Quân cô lại không nỡ, dồn ép, đành phải ôm nỗi niềm thắc mắc lặng lẽ theo Quân trở về nơi đặt linh cữu của Ngọc Anh chờ giờ an táng.

Suốt đêm đó Quan, Nhã Trúc và một vài người thân của Ngọc Anh thức bên linh cữu cô, không ai chịu kiếm một nơi nào để tạm chợp mắt. Nhã Trúc bình thường rất sợ ma nhưng trước cái chết của người bạn thân thiết này cô lại hoàn toàn không thấy sợ hãi gì cả. Có lúc cô còn muốn được mở nắp quan tài ra để được trông thấy bạn lần sau cùng. Nhưng đó chỉ là mong muốn của cô thôi, không ai đáp ứng được. Ngọc Anh chết ở nước ngoài, phải mất nhiều thời gian mới đưa về nước được, rồi lại nằm đây hai hôm nay, xác thân cô lúc này chắc đã bắt đầu phân hủy...

Nghĩ tới điều đó, Nhã Trúc không khỏi ghen ngào. Cô cứ đi quanh quần cạnh quan tài, hết lau chỗ này chỗ nọ, lại sửa lại một ngọn nến hơi nghiêng. Có lúc cô còn thăm thì to nhỏ như đang nói chuyện với bạn mình.

Quân thì ngồi bó gối cạnh bên, mặt mày bơ phờ hốc hác.

Đêm dài rồi cũng trôi qua, mặt trời đã lặn báo hiệu giờ chia tay vĩnh viễn sắp đến...

Nhà xác hôm nay có thêm sự hiện diện của nhiều người bên trong căn phòng để quan tà Ngọc Anh có nhiều Phật tử tăng ni cùng với

ba vị cao tăng được thỉnh đến đây để liên tục cử hành các nghi lễ cúng tế tụng cầu siêu và “trò chuyện” với người đã chết đang nằm trong cỗ quan tài.

Khi mọi nghi lễ đã hoàn tất, cỗ quan tài của Ngọc Anh được nâng lên đặt vào xe và nối sau chiếc xe tang là một dãy dài người nào mắt cũng đỏ hoe đi theo đưa tiễn linh cửu Ngọc Anh về nơi an táng.

Nhã Trúc đi lẫn trong dòng người ấy, cô đi như trong mơ bước thấp bước cao về không tự chủ được mình.

Có đôi lúc Nhã Trúc thấy như mình không muốn đi lên phía trước mà có một lực nào đó trì níu cô lại thúc giục cô quay đầu chạy ngược trở lại.

Có lúc Nhã Trúc lại tiến nhanh lên, chen lấn giữa dòng người để đến sát lại bên Quân, cô dường như muốn tỏ ra những thái độ thật thân thiết với Quân, nhưng lần nào cũng bị các vị thầy tu cản lối. Cô đành phải đi lùi lại phía sau...

Chiều đã xuống hẳn không còn vương bóng nắng. Không gian mang một màu xám đục đều hiu. Trời không có gió nhưng Nhã Trúc cảm thấy cơ thể của cô lạnh khác thường. Những cảm giác bất hảo ê ẩm khắp người khiến Nhã Trúc cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Nhã Trúc bước vào nhà trong khi bà An vừa quay lưng lại trước bàn thờ Phật. Bà cụ kín đáo nhìn con rồi lên tiếng, ánh mắt cụ phẳng phất nỗi lo âu:

- Con đã về? Tang lễ đã xong hết rồi phải không con?

Nhã Trúc đáp trong khi không nhìn thẳng vào khuôn mặt hiền từ của mẹ:

- Dạ!

Bà An không tỏ vẻ phật lòng mà điềm nhiên nói tiếp:

- Chắc con đã mệt, hãy tắm gội rồi ra ăn chút gì kéo đói. Thức ăn mẹ đã dọn sẵn để cả ở trên bàn.

Nhã Trúc cúi đầu nói khẽ:

- Cám ơn mẹ! Con đi tắm rồi sẽ ra ngay...

Nói xong Nhã Trúc bước về phòng riêng, tắm rửa qua loa rồi trở ra phòng ăn. Cô hỏi mẹ:

- Lúc nãy con nghe người nhà Ngọc Anh nói mẹ dặn con về sớm. Có chuyện gì cần nói với con vậy mẹ?

Bà An khẽ cười:

- Không! Mẹ chỉ sợ con về tối, khi trong người không được khỏe thì không tốt nên mới nhắn vậy thôi. À từ hôm nay trở đi sẽ có các thầy cùng với ban tụng niệm của chùa mỗi ngày sẽ đến tụng kinh siêu độ cho Ngọc Anh cho đến ngày cúng thất đó, con có biết chưa? Đó là do mẹ Ngọc Anh nhờ mẹ liên lạc với sư trụ trì ở chùa mà mẹ qui y để nhờ người giúp đỡ.

Nhã Trúc thản nhiên nghe mẹ nói như vậy, không chút thắc mắc. Tang lễ nào cũng đều tiến hành đầy đủ các nghi thức tôn giáo để cầu nguyện siêu thăng tịnh độ cho hương hồn người chết, điều đó cũng không có gì đặc biệt.

Cô đáp lời mẹ:

- Vậy hả mẹ! Con đã thấy các thầy cùng các Phật tử đến tụng kinh hôm nay.

Bà An gật đầu:

- Phải rồi! Ngày mai cũng sẽ như thế cho đến khi lễ cúng thất hoàn tất, nhưng sau đó vẫn còn phải nhờ nhà chùa tụng niệm mãi cho Ngọc Anh. Con quên Ngọc Anh đã chết bất đắc kỳ tử trong một hoàn cảnh quá bi thương hay sao?

Gương mặt Nhã Trúc tự nhiên tối sầm lại như chính cô đang mang nặng một nỗi buồn.

Ăn chưa hết chén cơm, Nhã Trúc than mệt rồi nhờ mẹ dọn bàn giúp, cô vào phòng riêng đóng kín cửa lại.

Bà An nhìn theo dáng con với vẻ ái ngại nhưng bà không biết làm cách nào khác hơn van vái phật trời, và tin tưởng vào quyền năng của các vị sư phụ đang ngày đêm tụng niệm cầu siêu cho Ngọc Anh sớm mau siêu thoát.

Bà An cũng không ăn nổi bữa cơm khi thấy con gái như vậy. Bà buồn rầu dọn dẹp xong rồi lên ngồi xếp bằng tròn trước bàn thờ phật, tay lần tràng hạt, miệng lầm râm niệm phật.

Mãi đến hơn một giờ sau, bà An mới đứng lên vào phòng thăm con gái, nhưng cửa phòng Nhã Trúc đã đóng kín, khác với thông thường, hai mẹ con chưa bao giờ đóng chặn cửa phòng khi ngủ.

Bà An đứng tần ngần trước cửa phòng con gái một lát rồi lặng lẽ về phòng mình, trong đầu bà biết bao nhiêu nỗi lo âu sợ sệt.

Bà đã từng nghe kể có người bị ma nhập một thời gian dài, đến lúc hồn ma đó rời bỏ xác thân thì người kia hóa ra kẻ ngờ ngợ ngẩn ngẩn, rồi lại có người chỉ bị ma ám không thôi chứ chưa phải là nhập hản vào thân xác mà cuộc đời cũng bỏ đi luôn...

Nhã Trúc, đứa con gái hiền lành tội nghiệp của bà đâu làm gì nên tội, Ngọc Anh lại là bạn thân nhất của nó, không lẽ nào nó lại phải vướng vào vòng oan khiên đến thế này sao?

Nhã Trúc còn chưa kịp có người yêu, đường tương ái của nó vẫn còn dài thăm thẳm, nói đại, nếu như Nhã Trúc hóa điên hóa dại thì bà biết phải làm sao đây?

Nước mắt lăn dài xuống đôi má già nua của bà An, bà lặng lẽ khóc thầm trong đêm tối.

Bà An khóc mệt mỏi rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết, đến lúc bà giật mình thức giấc thì đã hơn một giờ sáng. Bà trỗi dậy, đi tới phòng Nhã Trúc lần nữa, lần này cánh cửa phòng chỉ khép hờ chứ không đóng chặt. Thật nhẹ nhàng, bà An đẩy cửa bước vào, nhưng thật lạ, trên giường không có ai!

Bà đi vội ra cửa ngõ xuống nhà bếp, ở dưới đó tối thui, cả ngôi nhà cũng tối thui chứng tỏ không phải Nhã Trúc thức dậy và làm gì đó trong nhà.

- Nhã Trúc ơi, con đâu rồi?

Bà An cất tiếng gọi lớn nhưng không có ai trả lời.

Bà chạy vội ra phía trước, cửa nhà cũng chỉ khép hờ chứ không đóng.

Vậy là Nhã Trúc đã đi ra khỏi nhà rồi!

Trời ơi giữa đêm hôm khuya khoắt thế này mà nó một thân một mình ra đường làm gì chứ? Nó đi đâu được vào giờ này?

Hoảng sợ, bà An vội vã nhấc điện thoại gọi tới nhà Ngọc Anh.

- A lô, tôi nghe đây, xin lỗi ai gọi thế?

Tiếng đàn ông - có lẽ là ba Ngọc Anh - lo lắng vì cuộc gọi lúc nửa khuya thường không mang tới chuyện lành!

Bà An run giọng:

- Xin lỗi, tôi xin lỗi vì đã gọi cho anh chị vào giờ này... Tôi là mẹ của Nhã Trúc đây ạ! Nhã Trúc nó... nó đi đâu mất rồi...

- Sao? Chị nói sao? Nhã Trúc đi đâu vào lúc đêm hôm thế này?

Ba Ngọc Anh tỉnh hẩn ngủ, hốt hoảng:

- Tôi... tôi cũng không biết nên nhờ anh chị xem giùm chỗ nào mà khi còn sống Ngọc Anh thường đến...

Nghe tiếng nói như sắp khóc của mẹ Nhã Trúc ở đầu dây bên kia, ba Ngọc Anh cố trấn tĩnh để an ủi:

- Không sao đâu... chị đừng lo lắng quá. Chúng tôi sẽ đi tìm Nhã Trúc ngay bây giờ. Chị cứ ở nhà chờ điện thoại của tôi nhé, khi có tin tức của Nhã Trúc, tôi sẽ lập tức gọi cho chị ngay...

Ông Thành - ba Ngọc Anh - vừa đặt điện thoại xuống thì bà Thành vừa hốt hải đi ra vừa đưa tay vắn lại mái tóc, bà hỏi:

- Có chuyện gì vậy ông? Ai gọi thế?

- Chị An, mẹ của Nhã Trúc gọi tới báo tin Nhã Trúc đã đi đâu mất trong đêm rồi...

Ông Thành vừa chau mày suy nghĩ vừa trả lời vợ.

Bà Thành đưa một tay lên ngực, miệng kêu lên khe khẽ:

- Trời ơi... chẳng lẽ con Ngọc Anh nhà mình nó vẫn chưa chịu...

Câu chuyện Ngọc Anh nhập hồn vào thân xác của Nhã Trúc đã được Quân và bà An kể lại cho ông bà Thành biết, hai ông bà cũng rất tin vào việc đó nên đã nhờ cậy bà An thỉnh các vị sư phụ đến tụng niệm, vì bà An đã quy y làm Phật tử trong chùa từ rất lâu, nên hiểu biết nhiều về việc này.

Vợ chồng ông Thành đều cảm thấy mình phải có trách nhiệm với những hành vi không bình thường của Nhã Trúc, vì họ đều tin đó là do Ngọc Anh điều khiển thân xác Nhã Trúc làm vậy.

- Bà có nghĩ ra được chỗ nào mà con Ngọc Anh nhà mình có thể đến vào lúc đêm hôm như vậy không?

Ông Thành ngược lên hỏi vợ.

Bà Thành lặng đi một lúc rồi reo lên:

- Tôi nghĩ ra rồi, ông đi theo tôi!

Vừa nói, bà Thành vừa nắm tay chồng lôi theo mình ra phía trước. Bà hấp tấp mở cửa rồi ra hiệu cho chồng, cả hai người rón rén tiến ra vườn hoa phía trước nhà.

Vườn hoa nhà ông bà Thành không rộng lắm nhưng được thiết kế rất lạ mắt. Ông Thành là một kiến trúc sư có tên tuổi, bà Thành lại là một nghệ sĩ có tài thiết kế trang viên thì vườn hoa nhà ông bà khỏi phải nói cũng biết là nó rất đặc sắc rồi.

Từ lúc còn bé Ngọc Anh đã đặc biệt mê mẩn khu vườn này. Cô thường ví von đây là vườn thượng uyển và cô chính là cô công chúa nhỏ trong vương quốc gia đình. Rồi có lúc cô lại ví đây là vườn hoa

trên thượng giới, cô giống như Hằng Nga tung tăng đùa giỡn mỗi ngày.

Trí tưởng tượng của Ngọc Anh vô cùng phong phú, chỉ có mỗi một khu vườn nhỏ đó mà cô đã gán cho nó không biết bao nhiêu lên gọi. Và những lúc vui hay buồn gì thì góc nhỏ trong khu vườn, chỗ có chiếc xích đu kia chính là nơi Ngọc Anh luôn tìm đến.

Bà Thành đã nhớ ra chi tiết đó nên vội vã dẫn chồng ra đó.

Quả nhiên bà đã không sai! Trên chiếc ghế xích đu là một người con gái với mái tóc thật dài xõa xuống đến thắt lưng, trên người mặc bộ đồ ngủ đơn giản ở nhà. Người con gái đó không ai khác Nhã Trúc.

Nhưng tại sao Nhã Trúc lại vào được đây khi cổng nhà ông Thành vẫn đang khóa kín và tường rào thì cao chót vót lại có gắn miếng chai để phòng kẻ gian trèo vào trộm cắp?

Hai vợ chồng ông Thành tròn mắt nhìn nhau không ai dám thốt nên lời.

Trên chiếc xích đu, Nhã Trúc vẫn ngồi một cách lặng lẽ, đầu cô cúi gục xuống, hai bờ vai run lên nhẹ nhẹ, hình như cô đang khóc...

Từ trước tới nay hề nghe ai kể chuyện ma quỷ là bà Thành sợ phát khiếp.

Bà vốn nhát gan, không bao giờ dám ra vườn một mình vào ban đêm, cũng chưa bao giờ dám tới gần người chết. Nhưng mới đây, đứa con gái thương yêu của bà không may qua đời nơi xứ lạ quê người, khi thân xác nó được đưa về tới nhà thì bà không được phép nhìn tận mặt nó lần sau cuối. Bà không hề sợ hãi, bà lồng lộn như điên, cứ khẳng khẳng đòi người ta phải mở nắp quan tài ra cho bà nhìn mặt...

Những ngày cử hành tang lễ, bà cũng không hề biết sợ là gì. Lúc nghe Quân và bà An kể lại việc Ngọc Anh nhập hồn vào Nhã Trúc, bà còn có vẻ không đồng ý. Trong đầu bà Thành thầm nghĩ, thà rằng Ngọc Anh cứ hiện hồn ra trước mắt bà, để bà nhìn thấy con lần nữa, dù chỉ là hồn ma bóng quế bà cũng thỏa lòng hơn là nó về dưới hình

dạng bên ngoài của người khác, như vậy rất khó bày tỏ hết tình yêu thương đối với con.

Giờ đây, nhìn thấy Nhã Trúc ngồi một mình bà cũng đau lòng ghê lắm, bà chỉ muốn chạy tới ôm chầm lấy cô mà gọi “Ngọc Anh của mẹ”, nhưng thật khó làm sao vì mặt mũi đó, vóc dáng đó hoàn toàn không phải con gái của bà!

Sau một lúc đắn đo, ông Thành mạnh dạn tiến tới, vừa đi ông vừa lên tiếng tăng hắng để tránh cho Nhã Trúc khỏi phải giật mình kinh sợ.

- Sao con lại ngồi đây giờ này? Con có biết mẹ con ở nhà lo cho con lắm không?

Ông Thành làm như không hề biết tới chuyện nhập hồn, mà đang nói chuyện bình thường với Nhã Trúc.

Nhã Trúc ngược lên nhìn ông, ấp úng:

- Dạ... con... dạ...

Vừa nói tới đó chợt trông thấy bà Thành, cô mừng rỡ đứng phắt ngay dậy chạy vội tới ôm chầm lấy bà:

- Mẹ... mẹ ơi...

Mặc dù không bắt ngờ, nhưng bà Thành vẫn thấy hơi ngỡ ngàng khi từ miệng Nhã Trúc bật ra tiếng gọi bà là mẹ.

Bà hơi lúng túng, nhưng rồi ngay sau đó, lòng mẹ thương con đã giúp bà Thành nhìn thấu linh hồn tội nghiệp của Ngọc Anh đang tha thiết chờ mong những cử chỉ yêu thương của bà đáp lại.

Bà ôm cô gái vào lòng, vuốt mái tóc thay vì ngấn tới ngang vai, bây giờ là dài tận thắt lưng nói trong tiếng khóc:

- Con ơi... thật tội nghiệp cho con tôi...

Bà Thành nghẹn ngào không nói tiếp được lời nào nữa. Cả hai mẹ con cứ đứng đó ôm chặt lấy nhau mà nước mắt tuôn tràn thồn thức.

Ông Thành đứng một bên quan sát, ông cũng không cảm được nước mắt, những giọt lệ chậm chậm lăn dài trên má ông. Ông Thành đưa tay khẽ lau nước mắt rồi rảo chân vào nhà nhấc điện thoại gọi cho bà An:

- A lô, chị An à, chúng tôi đã tìm thấy Nhã Trúc rồi, chị yên tâm đi nhé! Nó ở trong vườn nhà tôi. Dạ... Dạ... nếu chị cho phép, tối nay xin được phép cho Nhã Trúc nghỉ lại nhà tôi một đêm... Dạ... Dạ... thật cảm ơn chị! Cảm ơn chị nhiều lắm... Chị an tâm ngủ đi nhé, chào chị.

Đặt điện thoại xuống, ông Thành trở ra vườn giữa lúc hai mẹ con đang tâm tình kể lể, ông im lặng lắng nghe, mãi một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Con thật sự là Ngọc Anh? Linh hồn con thật sự đang nương nhờ thân xác của Nhã Trúc, phải không con?

Nhã Trúc ngược nhìn ông Thành, ánh mắt như van lơn:

- Dạ... chính con là Ngọc Anh... Nếu ba không tin, ba có thể hỏi bất cứ điều gì liên quan tới con, con sẽ nói không sai đâu, con đúng là con gái của ba mẹ mà...

Ông Thành gật đầu:

- Ba chỉ hỏi thế để khẳng định lại một lần nữa vậy thôi, chứ thật ra ba cũng không nghi ngờ chuyện đó, vì ba đã được nghe mẹ của Nhã Trúc và Quân kể lại hết rồi... Bây giờ, ba chỉ muốn hỏi con, con dự định sẽ như thế nào?

Nhã Trúc cúi mặt khóc thút thít:

- Ba... ba không muốn gặp lại con sao? Ba muốn đuổi con đi sao ba?

Ông Thành đứt từng khúc ruột khi nghe con gái trách hờn, nhưng ông biết không thể để tình trạng này kéo dài, sẽ không tốt cho bất cứ một ai. Vì nghĩ vậy nên ông nghiêm giọng nói:

- Ba mẹ chỉ có mỗi một mình con là con gái. Con lại là đứa ngoan ngoãn, giỏi giang, ba mẹ tự hào về con biết mấy, yêu thương con

biết mấy! Điều đó con cũng biết mà, phải không con? Con ra đi, đó là nỗi đau to lớn của ba, nếu được phép đánh đổi, ba sẵn sàng đổi thân mình để cho con được sống, được thực hiện những ước mơ, những hoài bão mà từ lâu nay con khát khao, ôm ấp... Nhưng... ông trời đâu có chiều lòng người... số phận đã buộc gia đình chúng ta phải chịu cảnh sinh ly tử biệt, cảnh tre già phải khóc măng non... Ba đau đớn lắm... Nếu như làm một điều gì đó mà trả cho con được sự sống thì dù có phải chịu bất kỳ hình phạt nào ba cũng không từ nan... con biết mà, phải không con gái?

Ông Thành âu yếm nhìn con, cái nhìn thiết tha nhưng buồn đau đau...

Nhã Trúc tiến tới cạnh ông, gục đầu vào ngực cha khóc tức tưởi...

Bà Thành cũng ôm mặt khóc rưng rức...

- Con ạ, mỗi người đều có một số phận riêng... Nếu như cái chết này của con là oan ức, là chưa tới số, thì ba sẽ nhờ các thầy, các sư tụng niệm hàng ngày để vong linh sớm được đưa về nơi cần đến. Còn nếu con đã tới số rồi thì ba mong con nên ngoan ngoãn đi theo người dẫn đường tới đón con đi... Con đừng tưởng ba không thương con, không muốn gặp lại con... Nhưng con ạ, bây giờ con nhìn lại con đi, hình hài này có phải là của con đâu? Khi con xâm chiếm thể xác này thì lại có một vong linh khác phải vật vờ không nơi nương tựa. Mà vong linh đó lại chính là người bạn gái thân thiết nhất đời của con. Con không thương bạn sao? Nhà Nhã Trúc chỉ thui thủi có hai mẹ con, liệu mẹ Nhã Trúc sẽ sống sao đây khi thân xác của con bà đã hoàn toàn bị con chiếm lấy? Mình nghĩ cho mình, nhưng mình cũng phải nghĩ cho người nữa con ạ! Mà cho dù mình ích kỷ, không nghĩ tới ai hết thì sao đây? Liệu con có thể tồn tại mãi trong thân xác này không? Không, không thể được, vì thân thể của ai là hồn người đó, bất kỳ sự xâm chiếm nào cũng là tạm bợ mà thôi con ạ, không tồn tại được lâu đâu, cũng không thể đem lại cho con, cho gia đình ta một cuộc sống bình thường vui vẻ được...

- Ba ơi... ba đừng nói nữa... Đừng nói nữa ba ơi... Những điều ba nói con đã biết hết rồi! Anh Quân cũng đã một lần nói với con như

vậy rồi, nhưng con không cam tâm, con không chịu được... Con còn rất nhiều, rất nhiều những việc chưa thực hiện được, con chỉ muốn mượn tạm xác thân của Nhã Trúc để làm những điều đó khi nào hoàn thành, con sẽ trả thân xác này về cho bạn ấy...

Nhã Trúc vừa nói vừa khóc sụt sùi.

Ông Thành khe khẽ lắc đầu:

- Con sai rồi! Con không thể thực hiện bất cứ điều gì bằng thân xác của người khác đâu con ạ! Con hãy nghe lời ba, hãy ngoan ngoãn đi con gái!...

Nhã Trúc quay nhìn về phía bà Thành như cầu mong sự đồng tình, thỏa hiệp từ bà, nhưng bà Thành cũng không biết làm sao hơn, bà chỉ lắc đầu rồi khóc ngất...

- Ba mẹ không thương con, không hiểu con... Con chỉ muốn ở lại với ba mẹ một thời gian ngắn nữa mà ba mẹ cũng không đồng ý... Thì thôi, con đi đây.

Nhã Trúc nói với giọng giận dữ rồi bất thần cô ngã quỵ xuống đất bất tỉnh.

- Con... trời ơi... con sao vậy nè?

Bà Thành hốt hoảng chạy tới lay Nhã Trúc.

Ông Thành không nói gì, lặng lẽ bế xốc cô gái vào nhà, đặt cô nằm ngay ngắn trên giường ngủ trong phòng riêng của Ngọc Anh, ông bảo vợ:

- Bà lấy nước ấm lau mặt mũi cho con bé... Thật tội nghiệp...

Ông Thành đưa tay quệt vội một giọt nước mắt vừa lăn ra khỏi khóe.

Không biết hai tiếng “tội nghiệp” kia là ông dành cho đứa con gái xấu số của mình hay dành cho Nhã Trúc? Có lẽ là cả hai, cả hai cô gái...

◦

◦ ◦

Nhã Trúc mơ màng trong giấc ngủ, cô không biết tại sao mấy ngày gần đây đầu óc cô cứ lơ ngơ không tập trung vào bất cứ việc gì được. Nhiều lúc cô có cảm giác mình không còn là mình nữa.

Hôm trước Quân có nói Ngọc Anh đã nhập hồn vào thân xác mình, điều đó có thật không? Sao Ngọc Anh không nói chuyện gì với mình thế nhỉ?

Vừa nghĩ tới đó, Nhã Trúc nhướng mắt nhìn lên và bỗng giật thót cả người vì mọi vật xung quanh mình sao xa lạ quá?

Nhã Trúc ngồi bật dậy dáo dác nhìn quanh, chưa kịp nhận ra đây là đâu thì bà Thành từ nhà ngoài hấp tấp đi vào, reo lên:

- Con tỉnh rồi! Con đã tỉnh rồi phải không... Nhã Trúc?

- Bác ơi... sao... sao con lại ngủ ở nhà bác thế? Chẳng lẽ hôm qua con không về nhà?...

Nhã Trúc không trả lời bà Thành mà hỏi lại vì trong đầu cô đang vô cùng thắc mắc.

Bà Thành đến gần cầm tay Nhã Trúc, đắn đo một lúc rồi nói:

- Bác nói điều này mong cháu đừng sợ hãi và bỏ qua cho gia đình bác... Số ... vừa rồi Ngọc Anh đã nhập hồn vào cháu rồi đi về đây...

- Ngọc Anh nhập hồn vào cháu là có thật sao bác?

Nhã Trúc nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

Bà Thành gật đầu, mắt rơm rớm chực khóc.

Nhã Trúc không nói gì, thật sự cô cũng không cảm thấy sợ hãi nhưng cảm giác của cô mấy ngày nay vô cùng mệt mỏi, nếu điều đó là do sự nhập hồn của Ngọc Anh thì cô không biết mình còn có thể chịu đựng đến khi nào nữa?

Hôm kia, mẹ Nhã Trúc có nói, với một cái chết đột ngột không thể ngờ như vậy nên hương hồn của Ngọc Anh chắc chắn còn nhiều tiếc thương lưu quyến, chưa đành tâm xa lìa thân xác, xa lìa cuộc sống với những liên hệ tình cảm quyến ái thường tình. Một cái chết như vậy, nếu không liên tục lễ tụng và các vị cao tăng chủ lễ không

kiên nhẫn ôn tồn và thương yêu giải thích cặn kẽ mọi điều thì Ngọc Anh sẽ khó lòng an tâm ra đi lắm!

Sư thầy đã tụng niệm hai ngày nay rồi, vẫn chưa giác ngộ được Ngọc Anh sao? Mà thôi, nếu như Ngọc Anh cần thân xác mình để tồn tại thêm vài ngày nữa thì mình cũng sẵn sàng hy sinh vì tình bạn... Nhã Trúc thầm nghĩ thế.

Bà Thành xoa nhẹ lên mái tóc Nhã Trúc, vỗ về:

- Còn sớm lắm, con nằm xuống nghỉ thêm chút nữa đi! Con đừng lo, bác trai đã điện thoại cho mẹ con rồi và mẹ con cũng đã đồng ý để con ở lại nhà bác đêm nay... Thôi, con cố gắng nhắm mắt ngủ thêm tí nữa đi nhé con!

Bà kê chiếc gối lại ngay ngắn rồi đỡ Nhã Trúc nằm xuống xong xuôi rồi bà mới với tay tắt đèn rồi quay về phòng mình. Nằm một mình trong căn phòng lạ, dưới ánh sáng nhạt nhòa hắt ra bóng đèn ngủ trên tường, Nhã Trúc không sao ngủ được.

Bất chợt, cô cảm thấy có một cái gì đó rất lạnh chạm vào da thịt mình.

Giật thót người, Nhã Trúc chưa kịp ngồi bật dậy để quan sát thì nghe có tiếng nói thật nhỏ bên tai:

- Nhã Trúc... bạn đừng sợ... mình là Ngọc Anh đây...!

- Ngọc Anh?

Nhã Trúc lạp lại mà lười như lú lại.

Một bóng trong thoáng qua mặt Nhã Trúc, phả một luồng hơi lạnh ngắt vào mặt cô giống như ai đó vừa mới mở cánh cửa tủ lạnh ngay sát trước mặt Nhã Trúc vậy. Một sự sợ hãi tột cùng xâm chiếm lấy Nhã Trúc, cô không dám ngồi dậy, cứ nằm co rúm người lại, kéo mền trùm kín lấy mặt, nhưng lạ lùng làm sao, cô vẫn thấy rõ ràng cái bóng trắng lướt qua lướt lại bên ngoài...

- Nhã Trúc ơi... mọi người lên án mình... không cho mình được mượn xác bạn... Nhưng bạn hiểu mình mà, phải không Nhã Trúc? Bạn biết mình thương yêu anh Quân biết bao, mình mong muốn

được làm vợ anh ấy biết bao... Nhã Trúc ơi, chỉ có bạn mới giúp được mình mà thôi .. Bạn đừng từ chối, bạn giúp mình nhe, Nhã Trúc? Mình van xin bạn đó...

Những câu nói cứ vang lên bên tai Nhã Trúc và cô như kẻ mộng du, từ từ ngồi dậy và bước xuống giường. Nhã Trúc không cần bật đèn, ở trong ngôi nhà không phải nhà mình nhưng cô vẫn có thể đi ra cửa một cách nhẹ nhàng êm thấm, không va vào bất cứ thứ gì trong nhà.

Khẽ khàng mở cánh cửa, Nhã Trúc lách mình ra rồi trèo qua tường rào, mặc kệ những vết xước rớm máu trên người do va phải mảnh chai.

Ra tới đường lộ, Nhã Trúc cứ đi vờ vẩn nhưng bước chân của cô lại nhanh nhẹn một cách khác thường.

Vòng vo qua nhiều ngã rẽ, Nhã Trúc dừng chân trước cửa nhà Quân. Mắt cô nhìn đăm đăm về hướng chiếc ghế đá, nơi mà Ngọc Anh và Quân thường ngồi bên nhau tâm sự trong những ngày cô về nước thăm nhà.

Ba mẹ Quân mất từ hồi anh còn bé, anh chị em lớn lên mỗi người đều có gia đình riêng, nên ngôi nhà này giờ đây chỉ còn một mình Quân sinh sống.

Trời lúc này vẫn còn tối lắm, lại có một cơn mưa nhỏ nên bầu trời càng trở nên tối tăm, u ám.

Chiếc áo mỏng manh mặc ở nhà của Nhã Trúc đã thấm đẫm nước mưa nhưng hình như cô không quan tâm tới... Cô lại một lần nữa trèo rào vào nhà Quân. Tới trước cánh cửa nhà, Nhã Trúc khẽ khàng gõ liên tiếp mấy tiếng lên đó.

- Ai đó? Ai gọi cửa đó?

Tiếng Quân hỏi.

Nhã Trúc không trả lời, cô chỉ gõ tiếp ba cái nữa rồi đứng im chờ Quân...

Không hiểu ai tới nhà giờ này, sao không đứng ngoài cổng bấm chuông mà lại vào được tận bên trong rồi mới gõ cửa, Quân vội vã tung mền chạy ra, anh cũng chưa dám mở cửa mà hé nhìn người bên ngoài qua khung kính cửa sổ kế bên.

Quân giật thót người khi nhận ra người con gái ướt lướt thướt đứng bên ngoài chính là Nhã Trúc Và Quân cũng hiểu ngay, Nhã Trúc đến đây vào giờ này chắc chắn là do Ngọc Anh rồi!

Vừa đau đớn, vừa bối rối, Quân không biết phải làm sao cho phải. Nhưng dù sao thì trước mắt anh cũng phải mở cửa để cô gái vào nhà vì cô đang ướt sũng cả người thế kia!

Cánh cửa vừa mở ra, Nhã Trúc lao vội đến ôm chầm lấy Quân thốn thức.

Quân khéo léo dìu cô vào nhà, bật đèn sáng lên rồi bảo:

- Em ướt hết cả người rồi kìa... Làm sao bây giờ? Nhà anh không có quần áo phụ nữ... Hay là... em lấy quần áo của anh thay tạm nhé?

Quân vội vã mở tủ lấy bộ áo quần đưa cho Nhã Trúc rồi dẫn cô tới phòng tắm chỉ cho cô vào.

Nhã Trúc không nói gì, cũng không phản kháng, cô chỉ lặng nhìn Quân bằng đôi mắt yêu thương triu mến và ngoan ngoãn làm theo tất cả lời chỉ bảo của anh.

Khi Nhã Trúc vừa bước vào phòng tắm, Quân vội vã nhấc điện thoại gọi cho bà An, rồi tiếp đó gọi cho ba mẹ Ngọc Anh để báo tin, mong mọi người đến ngay để giúp đỡ.

Quân không phải lo sợ cho mình, anh chỉ lo cho thanh danh của Nhã Trúc bị hoen ố. Lo tiếng đời dị nghị không hay về mối quan hệ của hai người.

Ở đây ai cũng biết Quân và Ngọc Anh đã đính hôn và sắp đến ngày cưới, người ta cũng biết Nhã Trúc là bạn thân của Ngọc Anh. Vậy mà khi đám tang Ngọc Anh vừa mới xong thì cô bạn thân nhất lại ở trong nhà của anh chồng sắp cưới của Ngọc Anh thì còn thể thống gì nữa? Quân là đàn ông con trai, dẫu miệng đời có dị nghị thế nào

cũng không đáng sợ lắm, chỉ ngại cho Nhã Trúc, có thể cô xấu hổ đến chết đi được cũng nên.

Trong lúc Quân đang tính kế kéo dài thời gian bằng cách đi nấu nước pha cà phê, pha trà thì ở nhà Ngọc Anh vợ chồng ông Thành hốt hoảng khi nghe Quân gọi điện báo sự tình. Hai ông bà thấy mình thật sự có lỗi với bà An nên đã vội vàng gọi điện báo bà chuẩn bị để hai người tới đón bà đi ngay.

Bà An run rẩy, tay cầm tràng hạt cứ rơi rớt mấy bận.

Nhã Trúc từ trong phòng tắm bước ra, có vẻ ngại ngùng khi thấy mình lọt thỏm trong bộ áo rộng thên của Quân. Nhưng trông cô hạnh phúc lắm.

- Em uống ly trà nóng này vào cho ấm người!

Quân vừa rót trà cho cô vừa nói.

Nhã Trúc đón lấy ly trà, áp hai tay vào đó mà mắt cứ nhìn Quân đắm đuối.

Bỗng cô đặt tách trà xuống và nói, giọng thật rõ ràng, rành rọt:

- Anh... em tới đây không phải để uống trà... em muốn mình thành vợ chồng với nhau để em không còn gì phải tiếc nuối khi phải rời xa dương thế... Thời gian của em còn lại không nhiều đâu anh ơi... Xin anh hiểu cho em, em yêu anh thật nhiều, em không cam tâm... em không thể...

Quân cố tỏ ra bình tĩnh, đặt hai tay lên vai Nhã Trúc ân cần nói:

- Anh hiểu, anh rất hiểu tình yêu của em dành cho anh. Cũng như anh tin rằng em rất hiểu tình anh dành cho em to lớn tới mức nào... Nhưng đã có lần anh nói với em rồi đó... anh không thể cùng em... khi em đang ở trong một hình hài của người khác, mà đó lại là người bạn thân, là người mà cả anh và em đều thương quý. Nếu như anh vì tình của chúng mình mà không nghĩ đến gì hết, thì sau đó, chắc chắn Nhã Trúc sẽ hận anh, hận em và có thể cô ấy còn xấu hổ đến mức tự vẫn chết đi nữa là đằng khác. Chúng ta không có quyền làm như vậy đâu em.... Với lại, nếu như anh làm vậy là đồng

nghĩa với việc anh đã ngoại tình vì thật sự cái quan hệ xác thịt đó không phải diễn ra với em, đúng không?

- Em mặc kệ, em không cần biết...

Nhã Trúc khóc ngất lên.

Vừa lúc đó có tiếng xe gắn máy đỗ xích trước cổng nhà, Quân vội vã vợ lấy chùm chìa khóa chạy ngay ra đón vợ chồng ông Thành và bà An vào nhà.

Khi bốn người vào tới thì không thấy Nhã Trúc đâu nữa.

Quân lo lắng chạy tìm khắp nhà vẫn không thấy, bà An và bà Thành khóc rống, còn ông Thành và Quân thì căng mắt ra vì lo sợ.

- Bà nín đi, đừng khóc nữa, ở lại đây chăm sóc chị An, để tôi và Quân chạy tìm xung quanh xem sao?

Ông Thành bảo vợ.

Nghe lời chồng, bà Thành cố nén tiếng khóc mà đến dìu đỡ bà An ngồi xuống ghế.

Quân lấy chiếc áo mưa đưa cho ông Thành, còn mình thì cứ để vậy mà nhào ra ngoài trời giữa cơn mưa mỗi lúc thêm nặng hạt.

Hai người lòng sục hết xung quanh nhà vẫn không thấy bóng dáng Nhã Trúc đâu.

Mưa dần tạnh, trời cũng đã sáng, nhưng người ở cạnh nhà Quân không khỏi tò mò khi mới sáng sớm đã thấy cha vợ và con rể ướt nhem áo dác quanh nhà, bên trong lại có tiếng khóc của phụ nữ.

Họ thắc mắc lắm nhưng không ai dám hỏi, cũng không dám an ủi điều gì, chỉ biết xàm xì bàn tán, đoán già đoán non với nhau thôi.

Khi đã xác định Nhã Trúc chắc chắn không còn ở đây nữa, ông Thành lập tức ra lệnh cho Quân chở bà An về nhà bà, biết đâu Nhã Trúc đã về đó rồi, còn vợ chồng ông cũng sẽ về nhà mình ngay để xem Nhã Trúc có về đó hay không.

Ông Thành cũng không quên dặn, ai có tin tức gì trước phải báo ngay cho người kia biết.

Suốt cả một ngày đó, vợ chồng ông Thành, bà An và Quân chạy khắp thành phố, đến tất cả những nơi mà Nhã Trúc hoặc Ngọc Anh có thể đến, cũng như gọi hỏi tất cả bạn bè của hai cô, nhưng không một ai biết tin gì về Nhã Trúc.

Đau đớn, suy sụp, bà An không gượng dậy được nữa, bà bảo Quân chở bà đến ngôi chùa gần nhà rồi bà cứ quỳ sụp trước tượng phật mà cầu xin, khấn vái...

Đồng thời lúc đó ở tại nhà ông Thành, các vị sư thầy làm nhiệm vụ cầu siêu cho Ngọc Anh cũng không ngừng tụng niệm, nhưng bóng dáng Nhã Trúc vẫn cứ bật vô âm tín, không biết cô đã đi về đâu?

Mọi người ai cũng sợ hãi lo lắng, vì biết đâu trong cơn mê loạn, Nhã Trúc không làm chủ được mình, mà đâm vào xe cộ trên đường hoặc rơi xuống sông, hoặc đi dọc đường gặp phải những thành phần bất hảo, trông thấy cô xinh đẹp như thế lại ăn mặc một cách kỳ khôi thì biết đâu chúng không giở những trò đồi bại?

Bao nhiêu nỗi lo chật cứng trong lòng bà An khiến bà có lúc gần như không thở được.

Đến tận xế chiều, bất ngờ một vị sư thầy sau khi tụng hết hồi kinh, đứng lên nói với bà Thành:

- Bà nên tới mộ cô Ngọc Anh để đón cô Nhã Trúc về.

Bà Thành mừng quýnh, hối thúc Quân lấy xe đi theo vợ chồng bà. Mọi người đến giờ này mới phát hiện ra sai sót của mình, vì đã đi tìm khắp nơi mà lại không tìm tới mộ của Ngọc Anh.

Bà An một mực đòi theo nhưng vợ chồng ông Thành không đồng ý, các vị sư thầy cũng nói góp vô nên cuối cùng bà phải đành chịu ở lại nhà mà lòng nóng như lửa đốt.

Vợ chồng ông Thành và Quân chạy một mạch lên đến nghĩa trang rồi vừa tiến vào nơi có mộ của Ngọc Anh vừa đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm.

Kia rồi! Nhã Trúc nằm co ro bên cạnh ngôi mộ mới xây còn đầy mùi vôi vữa của Ngọc Anh, trông cô hết sức thảm hại.

Bộ quần áo rộng thùng thình của Quân lấm lem bùn uất, tóc tai, mặt mũi cô cũng bê bết bùn sinh, không ai hiểu nổi từ khuya hôm qua tới giờ này cô đã đi những đâu, làm những gì...

Nhìn thấy Nhã Trúc như vậy, ông Thành không ngăn được nổi tức giận.

Ông để mặc cho vợ mình và Quân săn sóc Nhã Trúc, còn ông đến đứng trước mộ Ngọc Anh nói gần từng tiếng:

- Con là đứa con gái ngoan của ba, lâu nay ba luôn tự hào về con! Ba tự hào vì con thông minh, hiểu biết và nhân hậu. Nhưng hôm nay con đã làm ba thật sự thất vọng rồi Ngọc Anh ơi! Con hãy nhìn Nhã Trúc đi, nhìn đứa bạn thân nhất của con đi, nếu ai khác đầy đọa nó như vậy hỏi con có đau lòng không? Thế thì tại sao chính con lại làm cho bạn mình ra nông nổi? Rồi cả ba mẹ, cả bác An ở nhà cả anh Quân của con nữa, có ai được yên ổn gì đâu? Hôm nay bác An suýt tắt thở mấy lần rồi đó, lỡ như bác có mệnh hệ nào, thì chính con là kẻ đã gián tiếp hại chết bác ấy. Tại sao bây giờ con lại thành ra như thế hử Ngọc Anh? Con không muôn sau khi con ra đi vẫn để lại ấn tượng đẹp trong lòng mọi người sao? Con... nếu ba nói lần này mà con vẫn không nghe lời thì... thì ba... thì từ nay ba sẽ không coi con là con gái của ba nữa...

Ông Thành nói xong, ông cũng đau đớn trào nước mắt.

Lúc này Nhã Trúc đã tỉnh, gương mặt cô bơ phờ hốc hác và thẳng thốt vô cùng.

Bây giờ thì Nhã Trúc không mở miệng hỏi gì ai nữa cả. Vì cô đã cảm nhận được chuyện gì đã xảy ra cho mình, trong đầu cô vẫn còn mây đen kéo đến che kín cả bầu trời, cả bốn người không ai kịp chạy đi tìm chỗ trú mưa. Vả lại ở cái nghĩa địa rộng lớn không người trông coi này cũng không có chỗ nào khả dĩ có thể trú qua cơn mưa được.

Vì thế Quân xốc Nhã Trúc ngồi dậy, tựa sát vào một ngôi mộ xây cao to ở gần đó để tránh bớt gió mưa, vợ chồng ông Thành cũng vội

vã ngồi nép sát vào nhau, trên mặt họ hằn rõ sự lo lắng, căng thẳng tột cùng.

Trong lòng vợ chồng ông Thành và Quân lúc này đều có những suy nghĩ giống nhau, rằng cơn mưa bất chợt này không phải là một cơn mưa bình thường mà chắc rằng ít nhiều gì đó cũng có liên quan tới Ngọc Anh.

Những tia chớp sáng lòa như muốn xé nát bầu trời ra từng mảnh, sấm ầm ầm long trời lở đất.

Đột ngột, một luồng ánh sáng đâm thẳng xuống gần chỗ mọi người đang ngồi, hắt văng tất cả sang một bên.

Hình như cả bốn người đều bất tỉnh đi trong một vài phút, đến lúc mở choàng mắt ra thì trời đã quang đãng lại rồi! Nhưng một điều xảy ra khiến ai nấy rụng rời, đó là ngôi mộ của Ngọc Anh đã bị nứt toạc một đường như bị chẻ đôi ra!

Bà Thành khóc òa lên. Bà nhào tới nằm phủ người lên mộ cơn gái:

- Trời ơi, con ơi... con có tội lỗi gì mà phải chết một cách thê thảm, đến lúc chết đi rồi, cả ngôi mộ cũng không được vẹn nguyên... ông trời ơi nếu tôi có tội gì thì ông cứ giáng thẳng vào đầu tôi đây này, xin ông tha cho con gái tôi đi...

Bà vật vã khóc than và la hét như người điên loạn.

Ông Thành và Quân phải kéo bà lại, không cho bà đập đầu vào mộ con gái.

Nhã Trúc hình như đến bây giờ mới thật sự hoàn hồn, cô ngơ ngác nhìn quanh và lập tức hiểu ra có sự. Cô lặng lẽ đến bên bà Thành, không nói lời nào chỉ ôm lấy bà, thế mà lập tức bà Thành không vùng vẫy nữa. Hai người phụ nữ ôm chặt lấy nhau khóc ròng khiến cả ông Thành và Quân đều phải quay đi để len lén lau khô nước mắt.

Khi bốn người về được đến nhà, bà An ôm chầm lấy Nhã Trúc mà khóc không thành tiếng.

Bà Thành cũng không còn sức lực nào nữa để nói với bà An một câu xin lỗi. Bà ngã quì xuống giữa nhà, đôi vai run lên nhưng không bật ra được tiếng khóc.

Vị sư thầy già nhất đến bên:

- Xin bà đừng quá đau buồn, luật trời có nhiều điều không thể giải thích được, nhưng bà yên tâm đi, từ hôm nay cô Ngọc Anh đã thật sự được yên ổn rồi...

Vừa nghe đến đó, bà Thành bỗng vùng dậy:

- Không... Không... làm sao con gái tôi yên ổn cho được khi mà...

Bà Thành chưa kịp nói hết câu thì vị sư già đã cắt lời:

- Tôi biết, tôi biết cả rồi! Một cô ấy nứt không phải là do trời đánh như bà nghĩ, mà đó là một sự giải thoát cho linh hồn còn vương vấn quá nhiều chuyện thế gian... Đó là một điềm tốt, cô Ngọc Anh chừng như đã hiểu ra được vấn đề nên đã tự mình dứt phá, tự mình vượt qua, thoát ra khỏi cái vòng lẩn quẩn tình cảm thế nhân... Chính cô ấy đã xé toạc một mình để bay thẳng lên trời... Xin ông bà, xin mọi người hãy an tâm...

Tất cả mọi người đều há hốc trước những lời nói rành rọt của nhà sư.

Chuyện ngôi mộ của Ngọc Anh bị nứt thì từ lúc bước chân vào nhà chưa ai kịp nói ra, thế mà vị sư già này lại tường tận một cách không ngờ. Thật đúng như lời đồn đại lâu nay, rằng những người tu hành lâu năm, đạt phẩm hạnh ở một mức độ nào đó sẽ có huệ nhãn, sẽ nhìn được những chuyện xảy ra trong quá khứ vị lai...

Bà Thành ngó sững nhà sư rồi từ từ quì sụp xuống, hướng về phía bàn thờ phật mà vái lấy vái để. Ông Thành, từ hồi nào tới giờ chưa khi nào ông quì lạy trước bàn phật, lúc này cũng tự nhiên quì xuống, kể đó là bà An, Nhã Trúc và Quân đều quì xuống...

Mùi trầm hương phảng phất bay lên, những câu kinh ngân nga của các vị sư thầy khiến cho lòng mỗi người chừng như trút hết những gánh nặng lo toan, khổ ải...

Sau ngày đó, Nhã Trúc trở về với cuộc sống bình thường của cô, tuy thần sắc chưa thật tinh anh như trước đây, nhưng bây giờ Nhã Trúc đã thôi không ngờ ngác mơ hồ mọi việc nữa.

Bà An rất mừng trong bụng, nhưng bà vẫn chưa hết lo âu. Hàng ngày bà vẫn lặng lẽ theo dõi từng cử chỉ dù nhỏ nhất của con gái để phát hiện xem có gì khác thường không.

Ngày cúng thất của Ngọc Anh đã đến. Mọi người có mặt đông đủ, tuy không ai khóc nữa nhưng trên mặt mỗi người vẫn chưa phai được nỗi đớn đau.

Cúng xong thất đầu tiên, các vị sư một lần nữa khẳng định với ông bà Thành rằng từ nay mọi việc đã thật sự yên ổn, khuyên mọi người không nên hoang mang lo lắng nữa, đồng thời các nhà sư cũng cho biết, họ vẫn luôn cúng vái cho cô hằng đêm ở tại chùa.

Cuộc sống của mọi người lại trở về với nhịp điệu khi xưa, riêng Quân thì thường lui tới thăm hỏi Nhã Trúc hơn vì lòng anh luôn cắn rứt về chuyện đã qua.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó mà đã tới cúng một trăm ngày cho Ngọc Anh.

Sáng hôm ấy, khi mọi người có mặt đầy đủ, bà Thành bỗng nói:

- Đêm hôm qua tôi mơ thấy Ngọc Anh về...

Ông Thành quay lại nhìn vợ ngạc nhiên:

- Tôi cũng mơ thấy nó!

Lúc đó cả bà An, Nhã Trúc và Quân đều sửng sốt, ai nấy đều mấp máy môi:

- Tôi...

Thấy thái độ của mọi người, ông Thành kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ tất cả chúng ta ở đây đều mơ thấy Ngọc Anh vào đúng tối hôm qua?

Mọi người khe khẽ gật đầu.

Ông Thành sửng sốt khựng lại mất mấy giây, và bỗng dưng ông đưa ra đề nghị:

- Bây giờ tôi sẽ làm một cuộc trắc nghiệm thế này: Tôi sẽ trao cho mỗi người một tờ giấy và một cây viết, mọi người hãy ghi vào đó cái điều mà Ngọc Anh đã nói với mình trong giấc chiêm bao. Nếu như tất cả chúng ta đều có chung một kết quả, thì đúng thật đó là điều Ngọc Anh mong muốn... Tất cả có đồng ý không?

Mọi người lại gật đầu lần nữa.

Ông Thành vội vã đi lấy giấy viết phát cho từng người, và mấy phút sau ông lại bắt đầu thu nhận trở về.

Ông run run cầm trên tay năm tờ giấy gấp tư mở từng tờ ra và bắt đầu đọc:

- Đây là giấy của chị An, trong mơ chị thấy Ngọc Anh về xin chị cho phép Nhã Trúc được cùng Quân kết duyên chồng vợ... Còn đây là giấy của bà nhà tôi, nội dung đúng y như thế. Đây là giấy của Nhã Trúc, không ghi gì giấy của Quân lại ghi bỏ lửng giữa chừng: “Ngọc Anh khuyên con nên...”, và cuối cùng là giấy của tôi nội dung cũng giống chị An...

Mọi người nhìn nhau sửng sốt, duy chỉ có Nhã Trúc là không dám nhìn ai, chỉ cúi mặt nhìn xuống đất. Quân cũng ngại nên tính tìm cơ lẩn ra ngoài, ông Thành cản lại:

- Không... lúc này con không đi ra ngoài được để cùng bàn bạc với cả nhà đã...

Nói xong, ông nhìn bà An, ngập ngừng:

- Xin phép chị cho tôi được mở lời... Nếu như chị không chê và cháu Quân đây bằng lòng, thì vợ chồng tôi sẽ đứng ra lo việc hỏi cưới cháu Nhã Trúc đây cho Quân. Quân đáng lẽ là con rể của gia đình

tôi, nhưng chúng tôi vô phước nên xin nhận nó làm con trai vậy, ý chị thế nào?

Hơi bất ngờ nên bà An cũng không biết nói sao, bà ấp úng:

- Tôi... tôi không quyết định được! Quyền quyết định là do hai đứa nhỏ chứ!

Ông Thành gật gù. Ông nhìn Nhã Trúc:

- Cháu Trúc, bác biết hiện nay cháu chưa có bạn trai, nếu cháu không chê Quân thì... Bác thấy Quân cũng là người tốt, có trách nhiệm lại rất chung thủy, đúng không? Có lẽ Ngọc Anh cũng nhận thấy thế nên mới muốn kết hợp cho hai đứa... ý cháu thế nào?

Hai gò má Nhã Trúc đỏ ửng lên, cô e thẹn không thể nói nên lời.

Ông Thành không muốn làm khó Nhã Trúc nên quay sang Quân, ông hỏi:

- Còn con? Tình cảm của con với Nhã Trúc ra sao?

Quân cũng hơi ngượng, nhưng nhanh chóng anh lấy lại phong thái ôn tồn vốn có của mình mà đáp:

- Dạ thưa bác... Từ lâu nay con luôn thương mến và quý trọng Nhã Trúc, xem cô ấy là một người bạn, một đứa em chứ thật sự chưa có tình cảm gì hơn. Theo con nghĩ, nếu như Ngọc Anh có ý muốn kết hợp con với Nhã Trúc cũng không có gì lạ, vì Nhã Trúc là bạn thân của cô ấy. Nhưng... lúc này mà chúng ta bàn đến vấn đề này thì cũng còn sớm lắm. Hai bác và bác An cứ để thư thả cho mọi việc diễn ra một cách bình thường. Nếu một thời gian sau nữa, con và Nhã Trúc thật sự có tình cảm với nhau thì chừng ấy chúng ta bàn cũng chưa muộn... còn lúc này... có lẽ Nhã Trúc cũng chưa muốn, phải không em?

Nhã Trúc ngược lên nhìn Quân với ánh mắt hàm ơn, cô khẽ gật đầu xác nhận.

◦

◦ ◦

Ba năm sau, đám cưới của Quân và Nhã Trúc diễn ra trong sự vui vẻ hài lòng của họ hàng thân tộc hai bên.

Vợ chồng ông Thành không khỏi có chút bùi ngùi khi nhìn di ảnh con gái trên bàn thờ, nhưng hai ông bà tự an ủi, thôi thì tử hôm nay mình đã có thêm một đứa con trai và một đứa con gái nữa, điều đó cũng bù đắp, cũng an ủi phần nào cho sự mất mát của ông bà.

Còn bà An, mãi cho tới lúc này bà mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, vì bà tin rằng con gái mình được làm vợ Quân thì cuộc đời nó sẽ không phải gặp bất hạnh.

- Giờ phút này nếu có phải nhắm mắt lìa đời mình thật an lòng!

Bà An nói thầm như thế.

Nhưng cả bà An, cả vợ chồng ông Thành đều sống rất thọ, khi mái tóc trên đầu của cả ba người đều bạc phơ, khi hai đứa cháu một trai một gái xinh xắn chạy nhảy nô đùa trong “khu vườn thượng uyển” thì cả ba người già vẫn còn ngồi nhìn và cười rất tươi, gia đình họ sống hòa thuận vui vầy trong hạnh phúc.

TRUYỆN KINH DỊ CHỌN LỌC

Mộng Thu

CÁC
CỤY

MỘT
GIỜ

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA

